

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Novotného a přísedících Mgr. Kláry Pfeiferové a Mariy Škarkové v hlavním líčení konaném dne 30. září 2019,

takto:

Obžalovaný

XXXXX

narozený XXXXX, manažer, trvale bytem XXXXX,

je vinen, že

dne 20. 3. 2018 kolem 17:30 hod. v Brně pod schodištěm vedoucím k základní škole na nám. Svornosti 7, kde došlo k slovní výměně názorů s poškozeným Z.P., nar. XXXXX, ohledně účasti syna poškozeného na kurzech plavání, kdy poškozený užil řadu vulgárních výrazů, začal obžalovaný v tričku s krátkým rukávem, kalhotách a ponožkách pronásledovat poškozeného, který před ním utíkal po schodech nahoru směrem od základní školy do prostoru parku a přitom nezjištěným způsobem vytáhl legálně drženou pistoli ráže 9 mm Luger – Glock 19, v. č. WSG894, s plným zásobníkem v komoře v počtu 15 nábojů, přičemž obžalovaný stále pronásledoval poškozeného, který při útěku z legálně držené zbraně 3x vystřelil do vzduchu a před třetím výstřelem se obžalovaný snažil poškozeného odzbrojit, kdy mu ruku s pistolí tlačil směrem do boku a došlo k výstřelu do vzduchu, obžalovaný se v důsledku střelby dostal do stavu přechodné duševní poruchy, tzv. akutní reakce na stres, silné a prudké emoční reakce spojené s výrazně úzkostným prožíváním, intenzivním strachem, úlekem, zmatkem a zúžením vědomí s neschopností se komplexně v situaci plně rozumově orientovat, obžalovaný dále pronásledoval poškozeného až ke třetí dvojici modrých kovových laviček směrem od školy a došlo mezi nimi k fyzické potyčce, kdy obžalovaný poškozeného několikrát uhodil pěstí a snažil se jej odzbrojit, poškozený se bránil kopy nohama, ale podlehl fyzické převaze obžalovaného, upadl vedle lavičky, přičemž obžalovaný na něj dále útočil, kdy se snažil odejmout poškozenému zbraň a přitom

došlo k prvnímu nechtěnému výstřelu, poškozený se neustále bránil obžalovanému tím, že ležící na zemi proti němu kopal nohama, poté, co se obžalovaný zmocnil zbraně, tuto namířil na poškozeného zvedajícího se ze země a vystřelil směrem do oblasti jeho ramen vlevo, kdy v důsledku výstřelu došlo k průstřelu těla poškozeného a tento utrpěl střelné poranění hrudníku, průstřel všech laloků pravé plic, traumatický hemopneumothorax vpravo, střelné poranění jater, bezvědomí a masivní vnitřní krvácení, kdy v souvislosti s těmito zraněními byl poškozený bezprostředně ohrožen na životě a byl zachráněn jen díky rychlé specializované lékařské pomoci,

tedy

dopustil se jednání pro společnost nebezpečného spočívajícího v úmyslném usmrcení jiného v silném rozrušení ze strachu, úleku nebo zmatku anebo jiného omluvitelného hnutí mysli a v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného, kterého se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

čímž spáchal

pokus zločinu zabití podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku k § 141 odstavec 1 trestního zákoníku,

a za to se mu ukládá

podle § 141 odstavec 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání

3 (tři) roků.

Podle § 80 odstavec 1 a § 81 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání

5 (pěti) roků.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný P.H., nar. XXXXX, povinen uhradit na náhradu majetkové škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, PSČ 130 00, IČ: 411 97 518, částku 584.626 Kč.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný P.H., nar. XXXXX, povinen uhradit poškozenému Z.P., narozenému XXXXX, trvale bytem XXXXX na náhradu nemajetkové újmy částku 181.398 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, PSČ 130 00, IČ: 411 97 518, se zbytkem svého nároku na náhradu majetkové škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozený Z.P., nar. XXXXX, bytem XXXXX, se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

A/ Skutková zjištění

1. Dne 20. 3. 2018 kolem 17:30 hod. v Brně pod schodištěm vedoucím k základní škole na nám. Svornosti 7, kde došlo k slovní výměně názorů s poškozeným Z.P., nar. XXXXX, ohledně účasti syna poškozeného na kurzech plavání, kdy poškozený užil řadu vulgárních výrazů, začal obžalovaný v tričku s krátkým rukávem, kalhotách a ponožkách pronásledovat poškozeného, který před ním utíkal po schodech nahoru směrem od základní školy do prostoru parku a přitom

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Střechová

nezjištěným způsobem vytáhl legálně drženou pistolí ráže 9 mm Luger – Glock 19, v. č. WSG894, s plným zásobníkem v komoře v počtu 15 nábojů, přičemž obžalovaný stále pronásledoval poškozeného, který při útěku z legálně držené zbraně 3x vystřelil do vzduchu a před třetím výstřelem se obžalovaný snažil poškozeného odzbrojit, kdy mu ruku s pistolí tlačil směrem do boku a došlo k výstřelu do vzduchu, obžalovaný se v důsledku střelby dostal do stavu přechodné duševní poruchy, tzv. akutní reakce na stres, silné a prudké emoční reakce spojené s výrazně úzkostným prožíváním, intenzivním strachem, úlekem, zmatkem a zúžením vědomí s neschopností se komplexně v situaci plně rozumově orientovat, obžalovaný dále pronásledoval poškozeného až ke třetí dvojici modrých kovových laviček směrem od školy a došlo mezi nimi k fyzické potyčce, kdy obžalovaný poškozeného několikrát uhodil pěstí a snažil se jej odzbrojit, poškozený se bránil kopy nohama, ale podlehl fyzické převaze obžalovaného, upadl vedle lavičky, přičemž obžalovaný na něj dále útočil, kdy se snažil odejmout poškozenému zbraň a přitom došlo k prvnímu nechtěnému výstřelu, poškozený se neustále bránil obžalovanému tím, že ležící na zemi proti němu kopal nohama, poté, co se obžalovaný zmocnil zbraně, tuto namířil na poškozeného zvedajícího se ze země a vystřelil směrem do oblasti jeho ramen vlevo, kdy v důsledku výstřelu došlo k průstřelu těla poškozeného a tento utrpěl střelné poranění hrudníku, průstřel všech laloků pravé plíce, traumatický hemopneumothorax vpravo, střelné poranění jater, bezvědomí a masivní vnitřní krvácení, kdy v souvislosti s těmito zraněními byl poškozený bezprostředně ohrožen na životě a byl zachráněn jen díky rychlé specializované lékařské pomoci.

2. Ve výroku rozsudku podrobně popsany skutkový děj byl prokázán dokazováním provedeným v hlavním líčení. V souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu soud zjišťoval skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Podle § 2 odst. 6 trestního řádu provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.
3. Obžalovaný P.H. v přípravném řízení dne 21. 3. 2018 (č. l. 486 – 489) na svoji obhajobu uvedl, že na škole na náměstí Svornosti má pod Sportovním klubem policie (SKP) pronajatý bazén, kde zajišťuje plavání pro děti. Dne 20. 3. 2018 asi v 17:15 hodin přijel ke škole spolu s fotografkou A. (svědkyní A. D.), která měla děti fotit do ročenky a její dcerou. Spolu šli do vestibulu školy, kam přišel chlapeček, syn poškozeného P., a ptal se, zda by mohl jít dovnitř. S paní vrátnou ho poprosili, ať počká venku, neboť je bezpečností nařízení pana ředitele, že děti ani rodiče nesmí samovolně v odpoledních hodinách chodit do školy, děti vyzvedává venku trenérka. Chlapeček tedy šel ven za tátou (poškozeným Z.P.), ten začal venku křičet a sprostě nadávat, zejména na adresu zaměstnanců školy, paní vrátná řekl „co tam nepouštíš mého syna, ty stará krávo“. Paní vrátná mu řekla, že je to ten pán, který jí a trenérku asi před měsícem sprostě urážel, trenérce (svědkyni T.H.) řekl, že je „tlustá kráva“. Na základě tohoto incidentu tehdy psal mamince tohoto chlapečka, poprosil ji, aby syna vodila do plavání ona. Proto vyšel, bez bot a bez mikiny ven, řekl poškozenému, že se chová špatně, že nechce, aby jeho syn chodil do plavání a ať jdou pryč. Na základě toho poškozený před školou vytáhl zbraň, kterou měl asi v pouzdře u pasu na pravé straně, pravou ruku se zbraní vzpažil a vystřelil do vzduchu. Dostal strach, neboť všude kolem byly děti, poškozený mu přišel nebezpečný, rozběhl se tedy k němu a snažil se ho zbavit zbraně, asi mu dal pěstí do obličeje. Jelikož byli pod schody, obžalovaný si sedl na spodní schod, namířil oběma rukama na něj a vystřelil směrem ke škole, byli od sebe vzdáleni asi jeden metr. Protože poškozený na sobě měl maskáče a vysoké boty, vojenské oblečení, měl strach, že jde o vycvičeného vojáka. Chtěl mu sebrat zbraň, aby neohrožoval jeho ani ostatní lidi kolem. Jak po něm poškozený vystřelil, myslel si, že se jedná o nějaký poplašňák nebo atrapu zbraně, jelikož poškozený vystřelil z takové blízkosti, že kdyby šlo o normální zbraň, zastřelil by jej. O zbraň se na schodech přetahovali, pošťuchováním se dostali až k modré kovové lavičce, neví, o kolikátou lavičku v řadě šlo, poškozený asi běžel po schodech k lavičkám první, on se ho snažil zadržet, držel ho za oblečení, ale poškozený byl hodně silný. Těsně před lavičkou se mu podařilo poškozeného povalit na zem, ležel na zemi na zádech, zbraň držel oběma pokrčenými rukama a

mířil na něj, měl zvednuté nohy a kopal jej do hrudníku a do hlavy. On se snažil bokem přes jeho nohy dostat ke zbrani, jednou rukou se mu to povedlo a vyšel výstřel. Spoušť asi zmáčkl on sám (obžalovaný), když se snažil ke zbrani dostat, ale tento výstřel nikoho nezranil. Zbraň poškozenému vytrhl z rukou, poškozený byl ale stále agresivní, snažil se zbraň dostat zpět. Podruhé (úmyslně) vystřelil, když od poškozeného vstával, že půjde pryč. Poškozený stále ležel na zádech a kopal do něj. Tehdy asi poškozeného trefil, v tu chvíli si to ale nemyslel, zbraň byla strašně lehká, celá z plastu, myslel si, že je to atrapa. Poté poškozený již přestal kopat a jít po zbrani, a tak si zbraň schoval za pásek, aby nikoho neohrožoval. Blízko byl i syn poškozeného, ptal se ho, jestli má zavolat mamince, ale to on odmítl a běžel k tatínkovi. V té době nevěděl, že poškozený je postřelený, měl pouze trochu krve na hlavě od toho, jak ho bil pěstí, ale na jeho těle žádnou krev neviděl. Se zbraní zašel za betonové věci, které se poblíž nacházely, vyndal ze zbraně zásobník, natáhl ji, aby vyndal náboj z komory a ze zásobníku vystrkal všechny náboje, aby ta zbraň nemohla nikomu ublížit. V té chvíli si všiml, že jsou to opravdové náboje, náboje si strčil do kapsy a rozloženou zbraň do batohu. Šel zpět ke škole, kde řekl, co se stalo, a asi paní uklízečka volala policii. Policisté tam byli strašně rychle, ptali se na zbraň, tak jim řekl, kde je zbraň a náboje. K dotazům obžalovaný dále uvedl, že když poškozený ležel pod lavičkou na zemi, nadával mu „zabiju tě, ty hajzle“. V okamžiku, kdy se (obžalovaný) zmocnil zbraně, poškozený se snažil vstát a „jít na něj“. On klečel na jednom kolenu, vstával a úmyslně vystřelil, i když si myslel, že jde jen o poplašňák. Střelbou ho chtěl polekat, aby mu neublížil a nechal jej odejít, nevěděl, jestli s sebou nemá ještě jinou zbraň (arg. ještě něco). K „pravosti“ zbraně pak doplnil, že si myslel, že když na něj poškozený vystřelil z metrové vzdálenosti a nic mu nebylo, že zbraň není nebezpečná. Od chvíle, kdy leželi na zemi u lavičky, byl přesvědčen, že se jednalo o atrapu, přesvědčila jej váha a materiál zbraně. Se zbraněmi zkušenosti nemá, střelil jen ze vzduchovky, na tábor jim také policisté chodí ukazovat zbraně, které jsou těžké, tato byla lehká jako hračka a plastová. Při incidentu byl vystrašený, poškozeného P. ten den viděl poprvé.

4. V rámci vazebního zasedání dne 22. 3. 2018 obžalovaný fakticky zopakoval skutečnosti uvedené při předchozím výslechu, kdy specifikoval, že u druhého výstřelu měl zbraň vlevo od sebe, nestřílel s úmyslem zabít, kdy by zbraň držel oběma rukama, dále se vyjadřoval toliko k vazebním důvodům.
5. Při prověrce na místě konané dne 19. 6. 2018 (viz protokol o prověrce na místě včetně videozáznamu na CD, č. l. 467 – 484) popsal celý incident v základních rysech obdobně jako při výpovědi v přípravném řízení, kdy popsal příchod do školy, reakci poškozeného na nevpuštění syna do prostor školy, to jak za poškozeným vyšel ven, kdy šli vedle sebe (resp. on kousek za poškozeným) směrem od školy a pořádku se ho ptal, zda je ten rodič, který měl před měsícem konflikt ve škole. Na schodech poškozený zakopnul, sednul si na druhý schod a rychle zase vstal. Poté uvedl, že si není jistý, zda poškozený začal vytahovat zbraň na schodech nebo až nad schody, ale pravou rukou vytáhl zbraň a vystřelil do vzduchu. Ze zbraně měl obrovský strach, snažil se mu ji sebrat, přiskočil k němu a poškozený začal mířit směrem na něj, dal mu proto ránu do obličeje, poškozený vystřelil těsně předtím podruhé na jeho hlavu, snažil se mu oddělat ruku, poté se poškozený otočil a utíkal. On ho chytil za oblečení, ale poškozený se mu vysmýkl a běžel dál k lavičkám. On běžel za ním, doběhl ho u některé z modrých laviček napravo, poškozený šokbrtnul, zřít se na zem, lehl si na záda jako brouk, a on přes něj šokbrtnul. Poškozený držel zbraň oběma rukama a mířil na něj, kopal jej nohama do hlavy a do obličeje, on se mu levou rukou snažil hmatem sebrat zbraň, protože ji přes boty neviděl, neví, jak přesně zbraň sebral, jak se přetahovali, vyšel první výstřel, hrozně se leknul, vstal se zbraní, poškozený položil nohy, opřel se lokty, v té chvíli si myslel, že na něj chce znovu vystartovat a vzít mu zbraň a tehdy vystřelil znovu. Zde již nově uvedl, že nemířil, byl to automatický reflex. Poškozený se přestal bránit, on protože nechtěl rozvíjet další konflikt, se otočil a se zbraní odešel do křoví. Dále popsal rozebrání zbraně a návrat do školy, prakticky totožně jako při předchozí výpovědi.

6. V hlavním líčení dne 4. 9. 2019 obžalovaný fakticky setrval v základních rysech na údajích uvedených v přípravném řízení, kdy ovšem upřesnil, že před školou došlo ke dvěma kontaktům s poškozeným, kdy prvně vykoul ze dveří, snažil se mu vysvětlit situaci a vrátil se zpět do vestibulu. Ven vyšel, až když opětovně slyšel vulgaritu ze strany poškozeného, kdy v této fázi jej svědkyně K. informovala, že se jedná o osobu z předchozího incidentu. Šel k poškozenému a snažil se od něj zjistit, zda je tou osobou, co již dříve vyvolala konflikt, což tento odmítal. Když jej upozornil, že za této situace nechce, aby jeho syn chodil do plavání, poškozený vytáhl zbraň a vystřelil do vzduchu. K předmětné zbraní uvedl, že když poškozený zbraň vytáhl a vystřelil z ní do vzduchu, předpokládal, že může jít o pravou zbraň, měl z něj obrovský strach, když poškozený namířil zbraň na něj, pokusil se mu ji vyrazit a dát mu pěstí do obličeje, ale byl absolutně přesvědčený o tom, že mu vystřelil přímo na obličej, takže pokud by šlo o zbraň pravou, musel by být mrtvý. Samotné výstřely se mu zdály velmi tlumené, neviděl záblesky, když se mu dostala zbraň do ruky, její rukojeť byla z plastu (jako kuličkovky nebo atrapy zbraní), myslel si tedy, že nešlo o pravou zbraň. K vlastní střelbě uvedl, že zbraň držel v levé ruce, přestože je pravák. Zbraň se pak snažil intuitivně co nejvíc rozložit, pokusil se vyndat všechny náboje, natáhl zbraň a vyndal i poslední náboj, náboje mu přišly pravé, ale nebyl si jistý, jelikož nemá se zbraněmi zkušenost. Když jej zatýkala policie, ptal se jich, jestli jsou zbraň a náboje pravé, oni řekli, že ano, až to mu dalo jistotu. K doplňujícím dotazům předsedy senátu, proč se snažil získat a později i vystřelil ze zbraně, o které si myslel, že není reálnou střelnou zbraní, uvedl, že i když si myslel, že jde o poplašňák, i ten může být nebezpečný, v návaznosti na útoky na školách ve světě. Vojenské oblečení a agresivita poškozeného v něm navozovaly strach, nevěděl, jestli nemá ještě další zbraň, nejednal rozumově, ale spíše pudově. Navíc byl otřesen údery (kopy) poškozeného do hlavy. K jednotlivým (částečně rozdílným) údajům pak uvedl, že asi nejpřesnější popis byl v rámci prověrky výpovědi, je dyslektik a tak má problémy s vyjadřováním.
7. Jeho konečnou obhajobu, byť se postupně vyvíjí a reaguje na další důkazy, lze shrnout tak, že reagoval primárně na vnímané „nevhodné“ chování ze strany poškozeného (verbální útoky na zaměstnance školy), když následně po střelbě poškozeného reagoval v silném strachu (obava o život svůj či dalších osob) a když vystřelil, měl za to, že se nejedná o střelnou zbraň, vystřelil bez míření, ze strachu a úleku, reflexem v reakci na pohyb poškozeného, který vnímal jako pokus zvednout se a znovu zaútočit.
8. Při hodnocení věrohodnosti jeho výpovědi, tedy možné reálnosti popisu skutkového děje, soud musel, mimo jeho procesního oprávnění (obecně není povinen uvádět pravdivé údaje), přihlídnout i ke skutečnosti, že obžalovaný mění své údaje (např. okolnostech a důvodech vytažení zbraně) případně část jednání zejména předcházející jeho vlastnímu útoku (např. charakter jeho pohybu k poškozenému, střelba proti němu apod.) popisuje v rozporu s dalšími objektivními důkazy, kdy tato skutečnost objektivně snižuje možnou věrohodnost jeho údajů. Soud přitom, i s ohledem na závěry znaleckého posudku z odvětví psychiatrie či klinické psychologie, nevyklučuje, že minimálně zčásti, takto mohl situaci (v rozporu s realitou) sám vnímat, ale při posouzení skutkového děje (nikoli psychického stavu obžalovaného) z nich může vycházet pouze tam, kde jsou v souladu s dalšími důkazy a nikoli osamocené (neodpovídají ostatním důkazům), když údaje obžalovaného v tomto rozsahu vnímá jako částečné „ospravedlnění“ vlastního jednání, ať již vědomé, či nevědomé.
9. Ze svého jednání je obžalovaný, mimo svého faktického doznání ke skutkovým okolnostem, usvědčován výpověďmi svědků a dále listinnými důkazy, kterými jsou zejména protokol o ohledání místa činu se zajištěnými stopami a věcnými důkazy ve spojení se znaleckými posudky a odbornými vyjádřeními.
10. Poškozený Z.P. v přípravném řízení dne 21. 5. 2018 (č. l. 524 – 528) uvedl, že jeho bývalá žena domluvila synovi kurzy plavání na Základní škole na nám. Svornosti, kam s ním i chodila. V této škole platila instrukce, že v době od 17:30 do 17:45 mají rodiče vodit děti před vchod do školy,

kde si je vyzvednou pověřené osoby. Dne 20. 3. tam byl on sám se synem podruhé, schválně přijel do 17:30 hodin, vozidlo nechal „na blikáčkách“ u obchodního domu vedle školy. S bývalou ženou byl rovněž domluvený, že se nebude ke škole přibližovat, protože když tam byl poprvé, tak sněžilo, děti si nechtěl nikdo vyzvednout a nepustil je ani do vestibulu. Proti tomu se ohradil, děti i s rodiči se mohli schovat v ohrazeném prostoru ve vestibulu, paní vrátná na něj začala být nepříjemná, proti čemu se opět ohradil, došlo ke slovní hádce, asi to bylo zbytečné z obou stran. Předmětný den se tedy s bývalou manželkou domluvil, že syna pošle ke škole a bude ho mít na dohled, zůstal tedy stát nad schody vedoucími z parku k prostoru školy. Chtěl, aby syn šel dovnitř, jelikož měl špatně zaparkováno auto, ale syn na něj volal, že jej paní vrátná nechce dovnitř pustit, on na něj zavolal zpátky, načež na něj vyběhl s křikem a zaťatými pěstmi obžalovaný, což nechápal, jelikož mu nic neřekl, ani se nedobýval do školy. V tu chvíli zpanikařil a dostal strach, začal utíkat směrem od školy do prostoru parku, obžalovaný H. utíkal za ním, cítil jeho dech, kroky, jeho ruku, jak jej chytá, došlo k fyzickému kontaktu, obžalovaný byl agresivní, křičel. V tu chvíli sáhnul po pistoli, odstoupil krok od něj, dal zbraň do pohotovostní pozice, natáhl závěr, dal ruce nad hlavu a vystřelil do vzduchu, zbraň držel oběma rukama, šlo pouze o odstrašující prostředek, na nikoho nemířil. Obžalovaného to ještě více rozzuřilo, proto se ve zlomku vteřiny musel rozhodnout, jestli ho střelit, nebo ne, rozhodl se do obžalovaného nestřílet, on ale dostal prostor, aby jej začal bít pěstmi. Po úderech zůstal ležet na zemi na zádech a pistole mu vypadla z ruky a ležela vedle něj. Je ale možné, že když ležel na zemi, tak se snažil pana H. odrazit kopy. Pak už slyšel jen jednu ránu, která jej trochu probrala a pak druhou ránu, kdy ucítil bolest v hrudníku. Tak nějak vnímal, že nikdo kolem není, takže z posledních sil vytáhl telefon, zavolal na linku 112, řekl „pomoc, pomoc“, ale pak už nemohl mluvit, jen potom ještě cítil někoho, jak ho držel a něco mu říkal. Celý incident mohl trvat několik minut. K předmětné zbrani uvedl, že se jednalo o zbraň Glock 19 kompaktní na 9 mm náboje, měl plný zásobník, je střelec, má střelnici jako koníček, střílí asi 5 let, pistole by měla být prodlouženou rukou dobrého střelce, proto je potřeba, aby střelec tu pistoli cítil, proto ji občas (asi 2x týdně) nosil a měl ji i ten den. K doplňujícím dotazům policejního orgánu uvedl, že vystřelil dvakrát do vzduchu v rychlém sledu, pak jak ustupoval, tak vystřelil potřetí do vzduchu, maximálně za 3 vteřiny. Nevybavuje si, že by ho při tom třetím výstřelu pan H. chytil za ruku, aby změnil úhel výstřelu, podle něho to tak nebylo. Následně se mu vybavilo, že když ležel na zemi u lavičky, viděl, jak na něj obžalovaný H. míří zbraní, viděl hlaveň a řekl „ne, prosím ne“. Předmětný den měl na sobě černou zimní bundu, maskáčové kalhoty a plné boty nad kotníky z Army shopu, jelikož poslední Vánoce přibral, byly to jediné kalhoty, do kterých se vešel. S sebou měl ještě zavírací nůž pro praktické účely. Když střílel do vzduchu, dodržoval tři zásady manipulace se zbraní, a to a) chovej se k ní, jako by byla nabitá, b) míř pouze do bezpečného prostoru nebo na cíl, c) prst na spoušť až ve chvíli, kdy je jistota, že chceš vystřelit. Samozřejmě, že si uvědomoval, že i když střílí do vzduchu, může někoho zabít. Vzhledem k fyzické převaze obžalovaného vyhodnotil, že střelba do vzduchu byla adekvátní situací, kdyby chtěl obžalovaného zastřelit, na tuto vzdálenost by se mu toto podařilo na jednu ránu do srdce. Dále se pak vyjádřil k následkům a ke svému akutnímu zdravotnímu stavu s tím, že v nemocnici mu říkali, že od ran pěští měl zlomený nos, rozraženou bradu a nateklé obě oči. Operovaná plíce stále nemá takovou kapacitu jako zdravá. Na zádech má otevřenou ránu, která se mu zanítila. Má závažně poškozený nerv na levé noze, pomalu se mu vrací zrak a sluch. Mozek nedokáže dlouho držet pozornost, v noci se budí, má trauma, když vidí svalovce, nebo někdo běží kolem něho. Podstatný je také výpadek finančních příjmů. Je slabý, ospalý a sám by se o sebe nepostaral. Pořád trpí bolestmi.

11. Při prověrce na místě konané dne 19. 6. 2018 (viz protokol o prověrce na místě včetně videozáznamu na CD, č. l. 467 – 484) poškozený fakticky zopakoval údaje z přípravného řízení, kdy pouze doplnil, že když ležel na zemi, viděl nad sebou siluetu se zbraní nataženou jeho směrem, vyšla rána, pak silueta zmizela a on ucítil bolest v hrudníku.

12. V hlavním líčení dne 4. 9. 2019 poškozený uvedl poněkud odlišné údaje než v rámci přípravného řízení, kdy popsal, jak vyběhl nasupený obžalovaný proti němu, lekl se, otáčel se směrem od školy a zároveň vytáhl zbraň a natáhl závěr, poté utíkal směrem od školy, slyšel, jak jej obžalovaný dobíhá, takže za běhu vztyčil pravou ruku do vzduchu a dvakrát vystřelil varovný výstřel, když obžalovaného měl stále za zády. O kus dál jej obžalovaný doběhl, chytil jej za bundu, na zlomek vteřiny stáli naproti sobě, on měl zbraň v pohotovostní pozici před hrudníkem s hlavní směřující dolů. Obžalovaný jej začal bít pěstmi do obličeje, jak držel zbraň v pohotovostní pozici, vyšel výstřel do země, to představuje nález vrypu před druhou řadou laviček od školy. Proto zády ustupoval k poslední lavičce, spadl na záda a pistole mu vypadla z ruky, obžalovaný jej dál bil pěstmi do hlavy, útok byl brutální, dodnes vzadu na hlavě v místě, kde se hlava dřela o chodník, nemá vlasy. Obžalovaný poté vstal, vzal pistoli, zamířil a vystřelil na něj, rána šla za hlavu, kulka odštípla kousek betonu (k těmto údajům pak vysvětlil, že takto si událost rekonstruoval, nikoli vnímal). Po té ráně se probral, nadzvedl hlavu, natáhl ruku a řekl „prosím ne“, díval se přímo do hlavně té zbraně, viděl siluetu obžalovaného. Obžalovaný po krátkém uvážení a míření vystřelil podruhé, tento výstřel mu prošel hrudníkem, poté obžalovaný odešel pryč. Rozpory ve svých předchozích výpovědích (arg. některé pasáže neodpovídají realitě) zdůvodnil svým špatným zdravotním a psychickým stavem v té době. Až byl fyzicky znovu na tom místě, začal si rozpomínat na důležité věci (zejména ohledně průběhu vlastních výstřelů či místa vytažení zbraně). Ke své výpovědi pak předložil fotodokumentaci (č. l. 706-720) pod označením „rekonstrukce – fotopříběh“, v rámci které je spolu s figurantem představujícím obžalovaného H. na několika fotografiích zachycen na místě činu tak, jak vnímal průběh předmětného incidentu. K dotazům upřesnil, že vzhledem k rychlosti konfliktu nepoužil tzv. „hrozbu střelnou zbraní“.
13. K doložení následku jednání obžalovaného pak předložil jednak znalecký posudek znalce z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení nemateriální újmy na zdraví a chirurgie MUDr. Z. Eibela (č. l. 692-698) a jednak listiny popisující průběh léčení, tedy operační vložku chirurgickou ze dne 20. 3. 2018 (č. l. 767-771) a zprávy o hospitalizaci ze dne 5. 4. 2018 a 13. 4. 2018 (č. l. 772-776).
14. K posouzení otázky duševního stavu, osobnostní struktury a tedy i případné věrohodnosti poškozeného byly v přípravném řízení zpracovány znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie.
15. Ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie zpracovaného znalkyní MUDr. Martou Holanovou (č. l. 249 – 263) bylo prokázáno, že poškozený Z.P. netrpí, ani v době incidentu dne 20. 3. 2018 netrpěl, forenzně závažnou duševní poruchou či závislostí na návykových látkách či alkoholu. Má normální rozumové schopnosti, jeho osobnost je akcentovaná s rysy dráždivými, impulsivními a vztahovačnými, avšak nedosahující stupně poruchy. V době předmětného skutku byly jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti zachovány, kdy však jednal ve stavu afektu a strachu, který vznikl v konfrontační situaci s obžalovaným, avšak významně se nepodílel na případném snížení jeho předpokládaných schopností. Pouze schopnost ovládací byla vlivem simplexního afektu vzteku a strachu nepodstatnou měrou snížena. V době znaleckého vyšetření, tj. v červenci 2018, poškozený trpěl neurastenickými symptomy po poškození mozku, které utrpěl při resuscitaci, kdy tento stav je však reverzibilní.
16. Tyto závěry znalkyně potvrdila i v rámci hlavního líčení dne 5. 9. 2019, kdy se vyjádřila k poškození mozku poškozeného s tím, že (při vyšetření) byl přítomen stav typický pro poúrazové stavy (neurastenický syndrom, neurotické potíže související s únavou, sníženou schopností zátěže) nikoli např. epilepsie, či přímé poškození mozku apod.. Její předpoklad je, že tyto známky se zmírní, či odezní (odezněly) cca do 1/2 roku po jejím vyšetření a v současnosti tak již nemusí být přítomny.
17. Ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie zpracovaného znalcem PhDr. et PaedR. Miroslavem Petrželou (č. l. 276 – 315) k osobnosti poškozeného Z.P. bylo prokázáno, že jeho intelektové schopnosti se nacházejí

v pásmu populačního průměru, je rozumovým typem člověka, rozhoduje se na základě toho, co si myslí, spíše než na základě pocitů a emocí. Jeho preference zpracovávat vlastní životní zkušenosti prostřednictvím rozumových kanálů však může vést k problémům v oblasti sociálního přizpůsobení. Má značné potíže se zpracováním emocionálně nabitých a vypsaných životních situacích. Není odolný vůči emocionálnímu přetížení a také pokud se musí konfrontovat s intenzivním vyjádřením afektu ze strany druhých lidí. Je schopen udržovat zdánlivě psychickou rovnováhu tím, že se snaží minimalizovat stresující zkušenosti a odsunovat rozrušující myšlenky a pocity mimo svoje vědomí. Životní stresy tak zvládá bez známek zjevné úzkosti, tenze, nervozity a podrážděnosti. Poškozený nepružně ulpívá na svých dosavadních přesvědčeních a silně odmítá změnit svoje názory ve světle nových informací. Jde vysoce pravděpodobně o tvrdohlavého člověka, který zřídka mění svoje názory. V nestrukturovaných (náročných, kritických) životních situacích nesprávně interpretuje události a jednání lidí, což představuje významnou překážku jeho úspěšné adaptace, toto nepřesné vnímání vede k chybným závěrům a neuváženým činům. Poškozený je emočně stažený člověk, nadměrně striktně kontroluje svoje pocity, nevěří svým schopnostem a úsudku a trpí pocity méněcennosti, rovněž však vykazuje závislejší chování, projevuje naivní očekávání, že druzí lidé budou tolerantní k jeho potřebám a přáním a podle nich přizpůsobovat svoje jednání. Tato naivní očekávání mu mohou přinášet zklamání v osobních vztazích a negativní pocity vůči všem těm, kteří jsou neteční a necitliví k jeho potřebám. Nesnadno vytváří blízké citové vazby k druhým lidem, jeho vztahy jsou spíše odměřené než intimní. Jde o nejistého člověka, v interpersonálních situacích se často ocitá v defenzivním postavení, tyto postoje narušují jeho sebeúctu a psychickou pohodu, což vede k ospravedlňování a povyšování sebe sama, a v důsledku toho může být druhými lidmi považován za hádavého, autoritářského nebo arogantního člověka. V situacích nestrukturovaných (náročných, kritických) však často nesprávně interpretuje události a jednání osob, což představuje významnou překážku jeho úspěšné adaptace. V běžných životních situacích nemá vážnější problém s adekvátním vnímáním událostí, jejich zapamatováním a následným vybavením. Jeho paměť se nachází v pásmu průměru až vyššího průměru. Schopnost poškozeného inkriminovanou událost adekvátně vnímat, uložit do paměti a vybavit byla významně limitována, kdy v důsledku svého psychického stavu měl problém se zapamatováním události, následně utrpěl střelné poranění a v jeho důsledku lehké poškození mozku, kdy změny v jeho výpovědích nejsou (vysoce pravděpodobně) způsobeny záměrným zkreslováním z jeho strany, spíše jeho snahou událost zrekonstruovat na základě fragmentů vzpomínek, představ a výpovědí svědků. Dále však znalec uvedl, že nemůže tvrdit, že poškozený nemá sklon k záměrnému vymýšlení či zkreslování předmětné události, neboť znalci odmítli odpovědět na některé otázky týkající se předmětného jednání nebo vědomě uvedl nepravdu, aby snížil pocit své viny na konfliktu. K motivaci poškozeného k použití zbraně uvedl, že se bál fyzické agrese ze strany obžalovaného, kdy poškozený má problémy s adekvátní percepcí kritických životních situací a jejich řešením. Jednání obžalovaného tak vnímal jako život ohrožující, kdy tato obava byla tak nepřiměřeně velká, že nebyl schopen vzít v úvahu celý kontext události (skutečnost, že mohl ohrožit další osoby, včetně svého syna), ani zpětně poškozený na otázku, jak by řešil nastalou situaci, nezminil možnost vyřešit konflikt omluvou a smírem. Jednání obžalovaného zanechalo na poškozeném známky psychické újmy v podobě psychického traumatu (nejedná se však o posttraumatickou stresovou poruchu), poruch soustředění a paměti a diskrétních problémů s verbálním vyjadřováním, které jsou patrné v kritických životních situacích.

18. Tyto závěry znalec potvrdil i v rámci hlavního líčení dne 5. 9. 2019, kdy dále uvedl, že i nošení zbraně na veřejnosti, mohlo sloužit k tomu, aby se stal (cítil) silnějším. I z hlediska jeho ustrojení, lze uvažovat o tom, že toto mohlo mít vliv na jeho jakési psychologické vyladění, či řešení konfliktních situací. V průběhu konfliktu tento nezvažoval jiné (než konfliktní, agresivní) řešení, ale fakticky na použití zbraně (vůči obžalovanému) mentálně připraven nebyl.

19. K věrohodnosti údajů poškozeného dále nelze přehlédnout, že poškozený byl (v dané době nepravomocně) rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2019, č. j. 48 T 9/2018-512 (č. l. 742-755) uznán vinným přečinem výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku (ve znění účinném do 31. 1. 2019), kterého se měl dopustit dne 20. 3. 2018, kdy se hlasitě vulgárními výrazy dožadoval vpuštění syna do prostor školy nám. Svornosti v Brně, v rámci slovního konfliktu s obžalovaným ve snaze ukončit vzájemný konflikt vytáhl legálně drženou pistolí zn. Glock 19, ze které následně dvakrát vystřelil do vzduchu, kdy první výstřel směřoval nad přímo do vzduchu, druhý přibližně v úhlu 45 stupňů nad jejich hlavami a jednou do země v úhlu přibližně 45 stupňů od těla, kdy žádný z těchto výstřelů nesměřoval na obžalovaného, za což byl poškozenému uložen trest odnětí svobody ve výši 1 roku, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2,5 roku, a trest propadnutí věci, a to předmětné pistole zn. Glock 19. Tedy jedná se o předchozí jednání vůči obžalovanému H.. V daném případě tak nelze přehlédnout možnou motivaci tohoto svědka prezentovat danou událost ve svůj prospěch (resp. v neprospěch údajů obžalovaného H.) právě v kontextu probíhajícího vlastního trestního řízení.
20. Z hlediska možné věrohodnosti jeho údajů je pak nutno zmínit mimo jeho procesního postavení (a tedy možného zájmu na výsledku) a skutečností, které jsou zjevně v rozporu s prokázaným dějem (např. okamžité vyběhnutí obžalovaného atd.) i logické rozpory v jeho údajích a to i ve vazbě na objektivní skutkové závěry. Takto je nutno vnímat jeho údaje o ležení na zádech v době poslední střelby, kdy tyto jsou v rozporu nejen s údaji obžalovaného, ale zejména s objektivními závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví. Jako nelogický soud vnímá i jeho popis prvotní střelby prakticky zády vůči obžalovanému apod. Opět i v jeho případě je nutno přihlédnout i k závěrům výše citovaných znaleckých posudků z odvětví psychiatrie a klinická psychologie, které možnou schopnost vnímat situaci, tuto si zapamatovat a řádně reprodukovat (obecnou věrohodnost) i specifickou věrohodnost, jistým způsobem zpochybňují. Mimo těchto skutečností však soud akcentuje obecně i jeho tehdejší psychický stav, kdy i on musel být ve stavu jistého rozrušení v důsledku daného konfliktu a i tato skutečnost obecně působí negativně minimálně na schopnost událost přesně vnímat. Za tohoto stavu nelze jeho údaje vnímat jako zcela věrohodné, a lze z nich vycházet pouze tam, kde jsou v souladu s dalšími (objektivními) důkazy.
21. Svědek R.B. v přípravném řízení dne 17. 4. 2018 (č. l. 490 – 492) uvedl, že asi před měsícem ve středu o půl šesté večer byl s manželkou a dítětem na dětském hřišti na východní části náměstí. Upoutal je „zvířecí“ křik od školy, dva kluci běželi vedle sebe směrem od školy a křičeli. Slyšel slova „ty jdeš na mě se zbraní“, což řekl majitel zbraně, který byl poté postřelený. Nedlouho poté majitel zbraně vystřelil, první výstřel mířil do vzduchu, druhý výstřel na toho trenéra (obžalovaného), to ho ale již trenér držel za ruku a snažil se, aby nemířil na něj, byla to obrana před zastřelením. Po těchto výstřelech srazil obžalovaný poškozeného pěstí na zem, poté viděl zbraň v ruce obžalovaného a dva výstřely, první výstřel mířil zhruba do pravé bradavky, druhý výstřel níž, na úroveň pravé strany břicha, výstřely šly po sobě asi po 2 sekundách. Poté trenér se zbraní odběhl směrem ke škole a zraněný muž si sedl na zem a opřel se o lavičku. Zavolał policii a záchranku, když se dostal k němu, viděl průstřel skrz na pravé straně u bradavky, krvácení nebylo nijak znát, někdo mu chytl ránu, poté přijela policie a sanitka. Zraněný muž měl na sobě maskáčové kalhoty, zelený pás s pouzdem na zbraň (z toho usoudil, že zbraň byla jeho) a lehčí bundu. Trenér měl na sobě tričko a džíny, byl to svalovec. K dotazům následně uvedl, že neví, jak došlo k přebrání zbraně, neví ani zda trenér mířil a jestli na tělo, viděl pouze napřaženou zbraň. Zbraň byla malá, nechtěl na první pohled věřit, že je ostrá. Následně upřesnil, že výstřely šly po sobě dva a dva, mezi nimi byla malá pauza. Trenéra nezná, pouze si k tomu poté něco zjišťoval na internetu. Na místě byli lidé, jedna paní volala záchranku a utěšovala chlapce poškozeného. On sám konflikt sledoval na 20-30 metrů.
22. V hlavním líčení dne 5. 9. 2019 svědek uvedl obdobné údaje jako v přípravném řízení, kdy však uvedl, že je chybně připisována věta „ty jdeš na mě se zbraní“ majiteli zbraně, kdy toto

jednoznačně křičel obžalovaný, poškozený s obžalovaným také v této chvíli neběželi úplně vedle sebe, obžalovaný běžel asi o krok či dva za poškozeným, oba natočeni ve směru pohybu. Rovněž upravil svá tvrzení o tom, že by obžalovaný mířil na poškozeného zbraní, kdy šlo o špatně použitou terminologie, viděl výstřely, ale mířit obžalovaného neviděl. Následně uvedl, že dnes si výstřely nevybavuje, ale zvukové efekty výstřelů ano. K přesnosti svých údajů pak doplnil, že tento zážitek se ženou večer probírali, takže je možné, že tam již proběhly jisté korekce.

23. Svědkyně H.B.v přípravném řízení dne 3. 4. 2018 (č. l. 493 – 495) uvedla, že byla s dcerou na pískovišti asi 10 metrů od místa střelby. Asi v 17:20 hodin slyšela dva muže, jak hystericky křičí, uslyšela větu „ty na mě jdeš, na neozbrojeného, se zbraní“, otočila se na ně a viděla muže v maskáčích a tmavé bundě, jak couvá a má zbraň, ten druhý v šedém tričku „měl autoritu“, šel za ním a křičel. Zhruba 3 metry od místa, kde postřelený pak ležel, začal postřelený střílet. První rána byla do vzduchu, druhá byla vystřelena v úhlu 45 stupňů nad hlavou druhého muže, bylo vidět, že si to postřelený rozmýšlí. Muž v šedém tričku se začal bránit, sahal mu po ruce se zbraní. Vzala dítě a schovala se pod skluzavku, druhou část konfliktu viděl manžel, ten si myslel, že je to poplašná pistole. Pak až viděla postřeleného sedět a opírat se o lavičku. K dotazům uvedla, že postřelený měl na sobě maskáče, tmavou bundu a těžší boty, druhý muž byl v šedém tričku a teplácích. Z poškozeného měla pocit, že má strach, jako by se rozmýšlel, sbíral odvalu střílet do něj, třetí rána by už šla do obžalovaného. Oba hystericky křičeli, nebylo jim pořádně rozumět. V té době na pískovišti nebyl nikdo, jen ona s manželem, ale pak se tam seběhlo 4-5 lidí. V průběhu konfliktu jí připadlo, že to má pod kontrolou obžalovaný. Poškozeného vnímala jako chudáčka, který chodí po ulici s nabitou zbraní a tím si nahání sebevědomí. V době střelby byli muži od sebe vzdálení dva metry, možná metr a půl. Mezi druhým a prvním výstřelem byl dle ní rozestup asi 3-5 vteřin.
24. V hlavním líčení dne 5. 9. 2019 svědkyně setrvala na svých údajích z přípravného řízení, kdy doplnila, že po prvních dvou výstřelech, když byla schována s dítětem, zaznamenala další dva výstřely, které ale neviděla, všechny čtyři výstřely se vešly do minuty. Po prvních dvou výstřelech vzala dítě, se kterým se ukrývala, tedy musela překonat asi 5 metrů, skrýt se a až poté následovaly další výstřely. Tyto vnímala jako výstřely z reálné zbraně (arg. bála se reálné zbraně). V případě prvních výstřelů stáli obžalovaný a poškozený téměř čelem proti sobě. K validitě svých údajů pak doplnila, že v přípravném řízení vypovídala podle svého nejlepšího svědomí a vědomí, ale vzhledem k tomu, že to viděli spolu s manželem, a spolu to probírali, tak stoprocentně ruku do ohně za svoji výpověď nedá. Faktické údaje odpovídají, dnes by upustila od těch emocionálních komentářů.
25. Svědek P.H.v přípravném řízení dne 9. 4. 2018 (č. l. 506 – 509) uvedl, že kolem 17:20 hodin čekal na syna před Základní školou náměstí Svornosti. Přišel pán se synem, poslal ho na kroužek dovnitř, ale vrátná toho kluka asi vyhodila ven, že musí počkat venku. Tatínek se začal rozčilovat, nechtěl čekat, až si syna někdo vyzvedne, ani tam nechat syna samotného. Když odcházel se synem pryč, ze školy vyšel trenér, ptal se, co se tam děje, protože tatínek nevybíravým způsobem nadával a křičel. Ve chvíli, kdy byli se synem v prostoru parku u dětského hřiště, zaregistroval velký křik, co se tam dělo, neví, dva muži pak s křikem vyběhli do prostoru laviček, doběhli se, začali se pošťuchovat. Rodič pak vytáhl zbraň, mířil na trenéra, pak dvakrát vystřelil do vzduchu, znovu mířil na trenéra, pak mu vystřelil pod nohy. Trenér po něm vystartoval, vzal mu ruku se zbraní a snažil se mu ji vykroutit, rodič couval a narazil o lavičku, trenér na něj přepadl, ale pořád držel zbraň a snažil se mu ji vykroutit a přitom zbraň vystřelila, šlo asi o náhodný výstřel. Potom trenér rodiči zbraň vzal, rodič se stále snažil bojovat a trenér pak vystřelil z té zbraně, střílel do země zjevně mimo tu osobu (pod nohy), na nikoho nemířil, asi ho chtěl zahnat. Mezi tím na sebe křičeli a vzájemně se napadali (arg. „dávali si na budku“). Neví, jestli zbraň nebyla poplašňák, protože nikdo nebyl zasažen, jeden z výstřelů mířil i jejich směrem a nikomu se nic nestalo (arg. nikdo nereagoval a nebyl zasažen). Trenér pak poodešel se zbraní zpět do prostoru školy, kolem rodiče se seběhli lidé (asi 5), tento byl opřený o lavičku, byl při vědomí, komunikoval, ještě než

trenér odešel, tak volal o pomoc, z nosu mu tekla krev, nějaká paní volala tísňovou linku. K dotazům policejního orgánu svědek uvedl, že jestli byl rodič zraněn, tak nejpravděpodobněji tím náhodným výstřelem, když se tahali o zbraň. Připadalo mu, že trenér na rodiče nemířil, ale před tím rodič na trenéra ano. Rodič mu připadal zbytečně agresivní a vulgární již před školou. K průběhu incidentu doplnil, že když se seběhli u lavičky, chytili se za oblečení, myslí si, že trenér honil tatínka. Před (první) střelbou neviděl žádné údery pěstí ani kopy. Je možné, že v incidentu několik sekvencí neviděl, ale díval se ze vzdálenosti asi 20-25 metrů (nikoli 3 metrů jak uvádí obžaloba, když tento údaj se vztahoval v určité době ke vzdálenosti obžalovaného a poškozeného), přitom posílal syna, aby se šel schovat. Měl pocit, že ani jeden nechce tomu druhému ublížit. Z jeho úhlu pohledu to vypadalo tak, že trenér míří do země, ne na člověka.

26. V hlavním líčení dne 5. 9. 2019 svědek v obecné rovině setrval na údajích uvedených v přípravném řízení, kdy na dotazy obhájce doplnil, že v momentu, kdy se obžalovaný dostal ke střelné zbraňi a odstoupil od poškozeného, poškozený měl snahu na to reagovat, natáhnout se a vzít si zbraň zpět. Oba střelci dle jeho názoru drželi zbraň v pravé ruce, pokud by měl obžalovaný zbraň v levé ruce, vnímal by to jako anomálii.
27. Svědek J.K. v přípravném řízení dne 30. 4. 2018 (č. l. 515 – 517) uvedl, že byl vyzvednout syna ze školky, šli do Billy, kde skrz prosklené automatické dveře ve směru na náměstí Svornosti viděl, jak se tam na chodníku válí dva muži, jeden byl jen v tričku a šortkách, i když byla zima, druhý měl maskáčové kalhoty, mikinu a těžké boty. Vypadalo to jako rvačka, váleli se, tahali se, v tom uslyšel výstřel, ale zbraň byla skrytá, neviděl, kdo vystřelil. Se synem se schoval za roh. Když byli schovaní, tak padl druhý výstřel. Po chvíli nahlídl ven a viděl u nejvzdálenější lavičky od automatických dveří ležet na zemi toho oblečeného muže, nad ním stála žena s telefonem, volala pomoc, říkala, že pán je jen potlučený. Pán byl při vědomí a snažil se paní vysvětlit, že není jen potlučený, ale nemohl moc mluvit. Občas se mu povedl výkřik o pomoc a také se mu povedlo říct, že nemůže dýchat. Protože viděl, že pán krvácel z nosu a měl krvavé zuby, bylo zjevné, že to není od potlučení, že je to z plic, takže hledal vstřel. Měl rozepnutou mikinu, v pravé oblasti hrudníku měl malou díru, tričko bylo dolem této díry vlhké od krve, vstřel ale nijak nekrvácel. Zjistil, že kulka prošla skrz, když ho nadzvednul, měl na zádech velkou zakrvavenou plochu, kudy proletěla ven kulka, bylo to někde na pravé straně pod lopatkou. Poškozený byl při vědomí, špatně se mu mluvilo, opřel ho proto o lavičku do polohy v polosedě, rukou mu držel zadní ránu. Byl tam chlapec, který strašně plakal, že mu umírá tatínek, pak přijela zásahovka a sanitka. K vlastnímu konfliktu na dotazy doplnil, že oba muži vypadali, že jsou do zápasu ponoření, nevypadali, že by se chtěli odtrhnout a jít pryč. Komunikaci mezi nimi na tu vzdálenost neslyšel. Když padly výstřely, viděl, jak se v parku pohybuje několik lidí, ale začali mizet, ze stejného důvodu, protože měli strach.
28. V hlavním líčení dne 5. 9. 2019 své údaje z přípravného řízení potvrdil, byť ve spontánní části nejprve uvedl, že poškozený v době jeho příchodu již byl opřen zády o lavičku.
29. Svědek J.M. v přípravném řízení dne 30. 4. 2018 (č. l. 518 – 520) uvedl, že vodí na 17:30 hodin dceru na plavání do školy na náměstí Svornosti. Na škole mají zvláštní režim, že děti musí za jakéhokoli počasí čekat venku, což bylo i jádrem sporu mezi těma dvěma muži. Když čekali venku, všiml si, jak nějaký otec opakovaně říkal z dálky synovi, ať nehledí na ženskou uvnitř a jde dál, protože syn se vracel směrem k němu zpět. Při té příležitosti začal otec nadávat na školu, a jak to tam mají zařízeno, to slyšel asi obžalovaný H. a otevřel dveře a říkal tomu otci, ať se uklidní a jde pryč a vrátil se do vestibulu. Otec ale dál pokračoval v nadávkách, což asi slyšel obžalovaný H. ve vestibulu a vyběhl ven proti němu, bosý, v krátkém rukávu a asi kratšasech, jeho pohyb byl bojový. On sám stál asi metr, dva od vchodu. Otec stál asi 10 metrů od školy a 5 metrů od schodiště a začal couvat nahoru po schodech. Když byl obžalovaný asi 1,5 – 2 metry od něho (na posledním nebo předposledním schodu), nahoře na schodech vytáhl zbraň. Potom slyšel něco jako: „Co děláš, polož to!“. Neví, kdo to říkal, oba postupovali směrem k plácku s lavičkami, kde

je ztratil z dohledu. Slyšel jen výkřiky, ale neví, od koho, najednou se ozvaly asi 3 – 4 výstřely, první dva výstřely byly asi 1 – 2 vteřiny po sobě, ten poslední si s o vteřinu delším odstupem. Dceru nechal u školy a šel se tam podívat, v místě schodiště se vracel obžalovaný se zbraní v pravé ruce a náboji (chrastil) v levé ruce. Když přicházel ke vchodu, někdo řekl, že to bude „průser“, na což obžalovaný reagoval, že si to zodpoví. Šel se tedy podívat na ten plácek, lidé se tam skláněli nad poškozeným, který byl opřený u krajní lavičky vpravo od nákupního střediska a hekal „to je bolest“. Jeden člověk mu držel zezadu díru, kudy asi vylétla kulka, aby mu nevytékala krev. Z druhé strany byla napravo pod srdcem viditelná díra. Asi po pěti minutách přijela policie a záchranka. Tři policisté pak šli do školy pro obžalovaného H., šacovali ho, sebrali mu pistoli i s batohem. Na dotazy upřesnil, že když padly výstřely, tak na nám. Svornosti určitě byli lidé, kteří tam chodí od trolejbusu a do nákupního střediska. U lavičky bylo asi 5-10 lidí. Dle něj se obžalovaný H. se choval jako hrdina, když šel proti pistoli. Neviděl však, že by poškozený muž na něj mířil, viděl jen vytažení zbraně. Agresivita poškozeného se projevovala v tom, že když se rozčiloval nad systémem školy, používal dosti tvrdá slova, což obžalovaného naštvalo a agrese u něj se projevovala pohybem, postojem i nasupeností, nejspíše měl i zaťaté pěsti. Neměl ale žádnou zbraň. Byl fyzicky zdatnější, je to trenér, sportovec. Chtěl poškozenému udělit lekci za to, že vulgárně vykřikoval.

30. V hlavním líčení dne 5. 9. 2019 svědek obecně setrval na údajích uvedených v přípravném řízení, kdy doplnil, že poškozený, když vytáhl zbraň, kdy v té době byla mezi ním a obžalovaným vzdálenost cca 10 metrů, nemířil přímo na obžalovaného, ale ve směru schodiště. Mezi první dvojicí výstřelů a druhou byla prodleva asi 10 sekund. Jinak upřesnil, že vstřel na těle poškozeného fakticky neviděl, toto dovodil z toho, že si tam poškozený držel ruku.
31. Svědkyně M.R.v přípravném řízení dne 17. 4. 2018 (č. l. 532 – 535) uvedla, že kolem půl šesté šla ze spodního patra obchodního centra Perla, když slyšela od školy řev. Od školy vybíhali nahoru dva muži, ten vzadu křičel něco ve smyslu „Ty budeš na neozbrojeného člověka vytahovat zbraň?“. Pak jeden z těch mužů vystřelil a asi se začali rvát. Protože odešla dál, tak toto (rvaní se) viděla, až když se otočila. Jeden povalil toho druhého na lavičku, a ten, co byl nahoře, 2x vystřelil na tělo druhého muže. Ten pod ním řval „ne, ne, ne“. Střelec se asi nejprve netrefil, viděla jiskru, jakoby trefil lavičku, druhá rána vypadala, že ho střelil do ramen. Poslední dva výstřely padly v rozpětí pár sekund. Postřelený volal o pomoc, už tam začali chodit lidé. Ona z místa incidentu odcházela dál ulicí Zborovskou, doma pak volala policii, protože bydlí nedaleko. K dotazům uvedla, že slyšela asi do deseti výstřelů, ale neví, kdo střelil. Zbraň viděla až u nahoře stojícího muže (obžalovaného), přišlo jí, že se tento neovládal, celá situace byla v afektu. Muže viděla na vzdálenost 6-7 metrů a přišlo jí, že mezi sebou měli nějaký spor.
32. V hlavním líčení dne 5. 9. 2019 svědkyně setrvala na údajích uvedených v přípravném řízení, kdy doplnila, že první výstřel vnímala spíše sluchem. Od prvního do posledního výstřelu mohly uběhnout desítky sekund. Poslední dva výstřely pak viděla, obžalovaný měl skrčenou nohu, asi v pravé ruce měl zbraň, držel ji jakoby bokem, poškozený ležel na zádech na lavičce. K dotazu na počet výstřelů uvedla, že jich bylo do deseti, možná kolem šesti, sedmi.
33. Svědkyně L.Ř.v přípravném řízení dne 3. 4. 2018 (č. l. 536 – 538) uvedla, že kolem 17:15 vycházely s dcerou z Pepca, mířili směrem k základní škole na nám. Svornosti na plavání. Ještě než vyšly, slyšela od školy 2 – 3 výstřely, myslela si, že děti pouští petardy. Pak viděla muže v kratasech a tričku, jak brutálně mlátí pěstmi do obličeje druhého muže u poslední lavičky vlevo. Druhý muž ležel na zemi, ani se nebránil, z ruky mu vypadla na zem zbraň, pán v kratasech (obžalovaný) ji vzal a 2x vystřelil. Neví, kam střelec přesně mířil, ale první výstřel šel vedle do betonu, druhý do ležícího poškozeného, poté i se zbraní odešel směrem ke škole. Ona s dcerou šly k ležícímu muži, který byl napůl opřený o lavičku, chtěla mu pomoci, volala záchranku. Muž měl přeražený nos a podlitiny na obličeji, neviděla žádnou krev. Ptala se poškozeného, co ho bolí, odpověděl, že nemůže dýchat. Poškozeného neznala, ale vzpomněla si, že asi před 3 týdny došlo k nějakému handrkování ve školním vestibulu, kdy mu odmítli vstup do školy. Dceru odvedla na

plavání (nechala ve škole) a vrátila se zpátky na místo. Postřelený už byl vysvlečený a jeden pán mu držel průstřel zepředu a zezadu. Teprve v tu chvíli jí došlo, že to byla skutečná střelba. Celou dobu se snažila uklidňovat chlapečka (syna poškozeného), který se bál, že mu umře tatínek a pořád se ptal, kde je sanitka a zavolal si maminku, která za chvíli přijela. Později se dozvěděla od paní vrátné, že střelcem byl jejich trenér. Obžalovaného zná podle jména, jelikož organizuje kurzy plavání a příměstský tábor, které navštěvuje její dcera, osobně jej asi nezná. Má za to, že trenér nemířil, prostě sebral zbraň, s touto nijak nemanipuloval a vystřelil, byla to chvilka. Oběť ležela proti střelci čelem. Když incident skončil, viděla, že na náměstí jsou lidé, děti i dospělí.

34. V hlavním líčení dne 5. 9. 2019 svědkyně v obecné rovině setrvala na údajích z přípravného řízení, kdy upřesnila, že viděla zpočátku i konflikt ve stoje, resp. útěk poškozeného před obžalovaným. Protože měla s sebou dceru, která plakala, a ona se ji snažila uklidnit, tak tam byl moment, kdy průběh konfliktu neregistrovala, nebo si jej nepamatuje a následně vnímala až konflikt vleže. Vlastní „lehnutí“, pád, neviděla. Dále doplnila, že obžalovaný vystřelil mimoděk, bez míření, jako kdyby na odchodu, bez zamýšlení, u prvního výstřelu obžalovaného viděla rozprášení betonu, u druhého výstřelu neviděla, kam směřoval, ale poškozený poté ukazoval na pravou plíci a říkal, že je postřelený, čemuž nevěřila, protože neviděla krev a myslela si, že má jen vyražený dech. Dle ní mezi výstřely uběhla možná 1-2 minuty. Jinak potvrdila, že ještě před prvním výsledkem poskytla vlastní popis události TV Prima, kdy ovšem netušila, že je nahrávána.
35. Svědkyně H.P. v přípravném řízení dne 30. 4. 2018 (č. l. 521 – 523) uvedla, že mezi 17:15 – 17:30 přijela na parkoviště a šla se synem k dětskému hřišti. Od školy slyšela křik, vyběhli tam dva muži, ten později postřelený (poškozený) běžel první, muž, který ho postřelil (obžalovaný), běžel za ním. Poškozený se otáčel za obžalovaným a asi 2x – 3x vystřelil, výstřely šly hned po sobě, poškozený mířil jeho směrem, zbraň držel v jedné ruce. Byli od sebe asi 5 metrů, nezastavili se, byli stále v běhu. Sama stála u dětského hřiště, zbraň neviděla, slyšela pouze výstřely, měla však za to, že jde o atrapu zbraně, nenapadlo ji, že by se u školy mezi dětmi střídalo. Obžalovaný poškozeného dohnal u laviček naproti vchodu do obchodního domu Perla, shodil ho na zem, začal ho bít do obličeje, udeřil ho asi 8x do obličeje, poškozený byl na zádech, snažil se obžalovaného odkopnout nohama, ale asi se mu to nepovedlo. Vše probíhalo velmi rychle, byla to otázka několika vteřin. Obžalovaný pak vstával a 2x vystřelil, mířil směrem dolů na poškozeného, ale neví kam, slyšela jen výstřely, zbraň neviděla. Obžalovaný se pak otočil a šel zpět ke škole, poškozený se opřel o lavičku a volal o pomoc. Lidé, co tam přišli, pak volali policii a záchranku. Na dotazy upřesnila, že v okolí byli další dospělí i děti a určitě jim mohlo hrozit nebezpečí. Skutkový děj viděla asi na 20 metrů.
36. Tato výpověď byla za splnění podmínek § 211 odst. 2 písm. a) trestního řádu v hlavním líčení dne 27. 9. 2019 čtena.
37. Svědek J.H. v přípravném řízení dne 9. 4. 2018 (č. l. 501 – 503) uvedl, že pracuje jako školník na základní škole na náměstí Svornosti 7, kde i bydlí. Obžalovaného zná od vidění, zastřešuje kurzy plavání pro děti. Asi o půl šesté vycházel z bytu nakoupit do Billy, slyšel 2 – 3 výstřely, myslel si ale, že někdo hodil petardy, začali štěkat psi, došel k betonové zídce, za kterou byl pán a říkal mu, ať tam nechodí, že se tam střílí, těsně před tím slyšel další 2 – 3 výstřely, časové rozmezí mezi prvními a druhými výstřely nebyla ani minuta, výstřely šly rovnou po sobě. Šel dál, vyšel nahoru a viděl postřeleného muže opřeného o lavičku, asi se jednalo o druhou lavičku zleva, nad ním stála paní a volala záchranku. Muž měl na čele oděrky, krev ale neviděl, jiný muž mu sundal bundu, zezadu, jak mu tekla krev, mu přitlačil, aby to nekrvácelo, na triku nebo svetru viděl díрку na pravé části břicha. Postřelený byl při vědomí a vykřikoval, že ho to strašně bolí. Vrátil se ke škole, kde čekal i obžalovaný H., řekl, že střílel on a že zbraň má rozloženou v batohu. Šel zpátky, to už přijela policie, tak jim řekl, že obžalovaný H. čeká uvnitř. Postřelený muž měl maskáčové kalhoty, svetr a bundu, obžalovaný H. byl v kalhotách a tričku, bosky bez ponožek. Až později se dozvěděl, že s postřeleným pánem měl on sám asi měsíc předtím problém, jelikož se dožadoval

vstupu do školy, což je zakázáno, sprostě nadával, řekl, že bez syna se nehne, naštěstí děti zrovna vyváděla cvičitelka. Nerespektoval zákaz ředitele školy, že dospělí a děti nesmí odpoledne vstupovat do školy bez doprovodu odpovědné osoby. Muž mu připadal hodně zvláštní, protože všichni ostatní nařízení ředitele respektovali. K tělesné konstituci obou mužů uvedl, že mu přišli asi stejní. Podle jeho názoru je hodně zvláštní, že takový člověk vůbec nosí zbraň, když přijde do školy a vrátná mu řekne, aby počkal venku, začne jí sprostě nadávat.

38. Výpověď svědka byla za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu čtena v hlavním líčení dne 4. 9. 2019.
39. Svědkyně A.D.v přípravném řízení dne 17. 4. 2018 (č. l. 496 – 498) uvedla, že šla s obžalovaným a s dcerou fotit děti na bazén na náměstí Svornosti. Bylo asi 17:20 hodin, kdy všichni tři šli do vestibulu, vyzuli se a přišel nějaký chlapec (ve věku 9-10 let). Paní vrátná mu řekla, ať počká venku, dokud nepřijde trenérka, ona vysvlékala dceru, ale slyšela paní vrátnou, jak říká obžalovanému „P., to je ten borec, který tady dělal dusno“. Když se otočila, viděla, jak obžalovaný je s tím mužem venku, obžalovaný mu něco vysvětloval, byl v ponožkách, poté otevřel dveře a chtěl jít zpět do vestibulu. Poškozený ale něco nahlas křiknul, něco nechutného, protože obžalovaný se otočil, rozčílil se a šel na poškozeného rychlou chůzí, kdy řekl „Co si to dovoluješ říct?“. Poškozený taky něco vykřikoval, posunovali se dál na schody, křičeli si do obličeje, rychlou chůzí vyšli nad schody a doprava za roh. Víc neviděla, protože tam jsou stromy, ale slyšela pak dva výstřely. Proto vzala děti dovnitř a řekla vrátné, ať volá policii. Za pár vteřin padly další tři výstřely, předpokládá, že byly po sobě. Poté viděla obžalovaného, jak si nahoře před schody (následně ovšem uvedla, že možná pod schody) klekl a začal vyndávat náboje. Jelikož odběhla za dcerou, viděla pak obžalovaného již vevnitř, byl červený, zhluboka dýchal, říkal, že chlapec už nebude chodit plavat, náboje ani zbraň u něj neviděla, byl stále v ponožkách. Poté šli dolů na bazén, posadili se v komoře pro trenéry, obžalovaný měl na krku červenobílý flek, řekl jí, že po něm „borec střílel“. Žádnou krev na něm neviděla. Měla strach, jestli poškozený se zbraní nepřijde na bazén, ale obžalovaný jí řekl, ať se nebojí, že zbraň má u sebe. Potom se šel podívat, co se nahoře děje, ona vyfotila děti, a když přišla nahoru, už měl obžalovaný na ruku pouta. Celý incident trval dle ní asi pět minut, vše bylo strašně rychlé. Následně dodala, že když se obžalovaný vrátit zpět z toho lesíka, slyšela křičet „pomoc, pomoc, zavolejte sanitku“, ale neví, kdo křičel. K osobě obžalovaného uvedla, že ho zná jen pracovně, ale je to milý člověk.
40. Výpověď této svědkyně byla za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu čtena v hlavním líčení dne 4. 9. 2019.
41. Svědkyně T.H.v přípravném řízení dne 8. 6. 2018 (č. l. 510 – 511) uvedla, že v době incidentu byla vedoucí bazénu na základní škole na náměstí Svornosti. Obžalovaného H. zná, ale spíše spolu komunikovali jen po pracovní stránce. Má dobrý vztah k dětem, je akční, nápaditý, vymýšlí různé programy, vede tábory, když děti zlobí, umí i vybuchnout, ale nikdy nikomu neublížil. S poškozeným P. přišla do styku asi měsíc před předmětnou událostí, přišel pro syna do školy a stál v budově, kam ale rodiče mají zákaz vstupu. To mu i paní vrátná řekla, on tam ale pořád stál a škaředě, sprostě jí nadával, proto za ní paní vrátná šla na bazén, aby to s ním vyřídila. Šla tedy do vestibulu, pánovi řekla, že je nařízení školy, že tam lidé nesmí, pán se ale pořád dožadoval, že chce jít za synem Ondrou, který byl na zkušební hodině, byl agresivní, mluvil sprostě a nadával jí i paní vrátné, poté volal bývalé manželce s tím, že nechce, aby syn na bazén chodil, že jej „nějaká tlustoprška“, což bylo mířeno na ni, nechce pustit dovnitř, chtěla tedy přivést jeho syna, protože na to už neměla nervy, ale trénink už skončil. Útok poškozeného P. na ni byl pouze na verbální úrovni, také tam byl přivolaný pan školník a tomu poškozený P. řekl, ať nestojí tak blízko, že je mu to nepříjemné. V den incidentu byla na bazénu u tréninku, o půl šesté šla vyzvednout druhou skupinu dětí na plavání, a když šla nahoru, tak potkala obžalovaného s paní, která šla fotit, jeden z nich jí řekl, že se střílelo a někdo byl postřelený. Obžalovaný byl bledý, vypadal hrozně, donesla mu vodu a šla nahoru pro děti, mezitím přijela policie a odvezli ho.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Střechová

42. Výpověď této svědkyně byla za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu čtena v hlavním líčení dne 4. 9. 2019.
43. Svědkyně J.K. v přípravném řízení dne 9. 4. 2018 (č. l. 512 – 514) uvedla, že pracuje jako vrátná ve vestibulu na Základní škole na nám. Svornosti 7. Do budovy školy nesmí rodiče vstoupit, vedoucí plaveckého kurzu si chodí děti vyzvednout. S poškozeným P. byly problémy již v únoru, tehdy se objevil ve vestibulu, a když mu řekla, že rodiče musí čekat venku, on jí začal nadávat, že je „potrefená opice“, nepamatuje si, co všechno nadával. Šla tehdy za vedoucí bazénu, ta vyběhla nahoru, ale bylo to stejné, vysvětlování nepomohlo, proto utíkala pro pana školníka, ani tomu se ale nepodařilo ho vykázat ven. Potom už přicházel jeho syn. Trenérka mu ještě říkala, že syn byl na ukázkové hodině, pokud se tak míní chovat, ať syna do plavání nedávají, zase ale probíhaly vulgarity, jen na pana školníka si netroufl. Ve čtvrtek poté, v souvislosti s e-mailem manželky poškozeného, přišel obžalovaný H. s tím, že na plavání bude syna vodit matka. Poškozeného P. pak viděla až v den incidentu, opět syna šoupl do vestibulu v době, kdy tam ještě neměl co dělat. Obžalovaný H. přišel s výplatou, vyzul se, převlékl se a ptal se syna poškozeného P., co tam dělá, řekl mu, že na plavání musí čekat venku, on tedy odešel, ale poškozený P. se rozčílil a vulgárně nadával. Obžalovaný H. otevřel dveře a chtěl mu to vysvětlit, když slyšel tu vulgaritu, tak za ním vyběhl a asi bylo zle. Slyšela jen nějakého tatínka zavolat „pozor, vytahuje zbraň“, a když byli už na náměstí nad schody, slyšela 2 – 3 výstřely a viděla 2 – 3 záblesky, takže vzala děti dovnitř. Venku bylo v té době asi pět nebo šest dětí a rodiče. Potom se obžalovaný H. vrátil do školy, byl bílý jako stěna. Šli fotit kurz plavání, pak se vrátil a čekal na příjezd policie. Zbraň, kterou poškozený P. střílel, přinesl obžalovaný asi v batohu. K osobě obžalovaného uvedla, že je příjemný, pohodový a děti ho mají rádi. Dle ní je chtěl ve škole chránit. Už v únoru byl z jednání poškozeného P. nešťastný, on se ke každému choval vždy slušně. Je šéfem Plaveckého oddílu Komety, do školy nosil výplaty, dětem objednané čepice či plavky, a když bylo potřeba, šel trénovat do bazénu. Dále doplnila, že když si pro O. (syna poškozeného) přišla maminka, slyšela, jak O. říká, že tatínek pistoli nosí neustále.
44. Výpověď i této svědkyně byla za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu čtena v hlavním líčení dne 4. 9. 2019.
45. Při hodnocení skupiny těchto důkazů, zejména k popisu skutku (napadení poškozeného ze strany obžalovaného) od osob, které měly (či minimálně mohly) daný skutek (případně v širším rozsahu okolností vlastnímu napadení předcházejících) vnímat, nelze přehlédnout, že tyto sice popisují v hrubých rysech totožné jednání, ale jejich popis v detailech se mnohdy liší a to nejen od verze obžalovaného či poškozeného, ale i mezi sebou navzájem a to mnohdy bez ohledu na faktor času (kdy událost popisují, zda relativně krátce po skutku či až následně s odstupem v hlavním líčení).
46. K validitě všech výše popsanych údajů pak nelze přehlédnout, že tito svědci vnímali událost v různou dobu (v různých částech celkového průběhu), z různých vzdáleností, kdy možnost konflikt sledovat pak byla omezena i prostorem, kde se nacházeli (omezení výhledu stromy a jinými překážkami), takže někteří jej sice v určité části vnímali (např. sluchem), ale nutně nemuseli vidět, či vidět dokonale (i z hlediska pohybu osob, jejich překrytí apod.). Jejich možná pozornost (schopnost souvisle vnímat celkový průběh) pak souvisela i s tím, že primárně se věnovali vlastním zájmům (zde u části svědků zejména vlastním dětem), a nikoli přímo konfliktu, což bezpochyby vedlo k roztržitésti zejména prvotního vnímání (než se zorientovali, kde a co se děje), a rozptýlení jejich pozornosti (v případě nutnosti např. chránit své děti, či těmto se minimálně věnovat). Tyto skutečnosti obecně i specificky snižují schopnost reálně vnímat a zapamatovat si detaily (případně celé části děje) a tyto následně kvalitně reprodukovat. V dané konkrétní věci je problematičtější i vlastní procesní situace, kdy tito svědci vypovídali nejen v rámci nyní projednávané věci, ale i v trestní věci poškozeného, stíhaného pro útok na obžalovaného v prvotní části celkového konfliktu. Tedy nejen, že vypovídali opakovaně, ale za stálého mediálního zájmu (ostatně i vnímaných informací na sociálních sítích), kdy v této souvislosti nelze vyloučit, právě v souvislosti s tímto, ovlivnění jejich schopnost událost a své vzpomínky

řádně reprodukovat. Tím lze vysvětlit, ve spojení s určitým emočním vypětím spojeným s oním vnímaným konfliktem a obecně individualitou každého svědka, i mnohé výše popsané rozpory (počty výstřelů, kdo se kde nacházel, průběh předchozích konfliktů apod.), když v zásadních věcech je ovšem zřejmá obecná shoda skutkových tvrzení. Takto lze vyhodnotit jak popis počátku celkového konfliktu (vnímané nevhodné chování poškozeného, nejprve verbální konflikt, poté vytažení zbraně a střelba poškozeným), tak zejména pro tento skutkový děj zásadní popis ingerence obžalovaného do tohoto konfliktu, včetně vnímané intenzity konfliktu (údaje o fyzickém útoku a následné střelbě). Z jejich přístupu k výpovědím (ať již v rámci přípravného řízení, tak u části v rámci hlavního líčení) nevyplývá důvod případné nevěrohodnosti k tíži obžalovaného (ostatně ani poškozeného), když jejich údaje, přes ztrátu přesnosti v důsledku časového odstupu od události, mimo výše popsaných rozdílů, se víceméně logicky doplňují. Soud proto k posouzení skutkového děje vycházel z jejich údajů pouze tam, kde jsou v logickém souladu, či korespondují s dalšími důkazy, tedy zejména v popisu vlastního jednání obžalovaného před napadením, či v jeho průběhu.

47. K okolnostem kontaktu s obžalovaným se vyjadřovali i příslušníci Policie ČR, kteří byli vysláni na místo konfliktu. Soud v jejich případě vycházel pouze z údajů, které sami vnímali a nikoli z údajů, které jim poskytl obžalovaný, kdy na tyto by bylo nutno nahlížet jako na podání vysvětlení, a v tomto rozsahu považuje soud jejich svědecké údaje za procesně nepoužitelné.
48. Svědek J.D.(vrchní asistent Speciální pořádkové jednotky Policie ČR) v přípravném řízení dne 8. 6. 2018 (č. l. 499 – 500) uvedl, že měli hlídkovou službu, a od operačního důstojníka se dozvěděli, že na náměstí Svornosti došlo ke střelbě, že je tam zraněná osoba a pachatel se vrací do školy, že se patrně jedná o učitele. Na místě již byla hlídka OHS, která poskytovala první pomoc zraněné osobě, ale neměla zdravotnické vybavení: Protože jeho hlídka měla velký zdravotnický batoh, dva kolegové se tedy pro něj vrátili do auta, a oni pokračovali směrem ke škole, kde se měl nacházet střelec. Ze dveří školy vycházel muž, měli informaci, že se jedná o pachatele, použili donucovací prostředek hrozby střelnou zbraní. Vyzvali ho, aby ukázal ruce, sundal si batoh, stoupl si čelem ke zdi, provedli prohlídku osoby, sám jim řekl, že zbraň je v batohu, kterou tam opravdu našli, byla vybitá a měla vyndaný zásobník, všechny náboje měl obžalovaný v kapse. Náboje byly ostré ráže 9 mm. Vše mu vzali a položili na zem. Ještě se jich ptal, jestli je zbraň pravá a jestli poškozeného střelil nebo zasáhl. Působil klidně, spolupracoval a nekladal odpor.
49. Svědek J.H.(člen Speciální pořádkové jednotky Policie ČR) v přípravném řízení dne 8. 6. 2018 (č. l. 504 – 505) uvedl, že toho dne dostali hlášení, že se na náměstí Svornosti střílí z plynovky, poté že střelec běží do školy, že je tam zranění. Jeli na místo kvůli balistické ochraně, měli s sebou i školeného zdravotníka a velký zdravotnický batoh. Na místě se již u zraněného muže nacházeli dva policisté z obvodního oddělení, u nich pak zůstali tři kolegové se zdravotnickým batohem a poskytovali muži první pomoc. Od školníka, který šel od školy, měli informaci, že pachatel je ve vestibulu. Člověk odpovídající popisu zrovna vycházel ze školy, když se přibližovali. Jelikož neviděli, co má v ruce, padaly výzvy a hrozby, muž odložil batoh, řekl, že zbraň je v batohu, kdy zjistili, že je vybitá a v jeho kapse se nacházelo 10 ks nábojů. Obžalovaný byl v klidu, choval se normálně, pouze se ptal, jestli muže zabil a jestli je zbraň pravá. Říkal, že jemu zbraň připadala jako plastová.
50. Výpovědi obou těchto svědků byly za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu čteny v hlavním líčení dne 4. 9. 2019.
51. Z jejich výpovědí, tak lze uzavřít, že při jejich zásahu měl obžalovaný v držení předmětnou zbraň (v batohu) a to vybitou, kdy náboje byly samostatně. Choval se adekvátně. Sám se ptal na zdravotní stav poškozeného a hodnocení zbraně (zda je pravá), kdy již v té době prezentoval svůj názor, že ji vnímal jako „plastovou“ (tedy nikoli jako střelnou – letální).

52. Obžalovaný je dále ze svého trestného jednání usvědčován i listinnými důkazy, kterými jsou zejména protokol o ohledání místa činu, náčrtek, fotodokumentace, věcnými důkazy, a na ně navazujícími znaleckými posudky či odbornými vyjádřeními.
53. Z protokolů o ohledání místa činu včetně plánek a fotodokumentace ze dnů 20. a 21. 3. 2018, případně seznamu zajištěných stop a záznamu o založení stopy ke spisovému materiálu (č. l. 359 – 360, 362 – 395, 397 – 399, 400 – 401) a protokolu o ohledání věci – zajištěné pistole zn. Glock 19 (č. l. 361) bylo prokázáno místní uspořádání na místě, kde došlo k napadení poškozeného, stejně tak byly zjištěny místa nálezů balistických, chemických, biologických a věcných stop. Fakticky dne 20. 3. 2018 ve večerních či nočních hodinách proběhlo samostatné ohledání dvou prostor. Jednak objektu školy (prostoru u vchodu) a prostoru před školou včetně přilehlého schodiště, kdy zde došlo i k ohledání věci (mj. pistole, případně i osobních věcí obžalovaného a poškozeného), které zde byly umístěny zasahujícími policisty. Dále byl ohledán i prostor parčíku, kde došlo k vlastní střelbě na poškozeného. Dne 21. 3. 2018 za denního světla došlo k dohledání prostoru parčíku s nálezy vrypů v dlažbě. Z ohledání vyplývá, že místem napadení je prostor dvou laviček v levé části parku s tratíštěm krve. Jedna nábojnice byla nalezena u nejvzdálenější lavičky směrem od školy ze skupiny tří laviček, druhá na cestě směřující zešikma z parku, třetí mezi skupinami dvou laviček směrem od školy a další dvě u skupiny dvou laviček, kde se nacházela krevní stopa (u pravé nohy prostřední lavičky a vpravo od tratíště krve pod druhou lavičkou). Tyto místa nálezů nemusí nutně i z hlediska dalšího hodnocení představovat místa dopadu po výstřelu, když s těmito mohlo být (i neúmyslně) manipulováno v důsledku pohybu většího množství osob na místě do doby jejich zajištění. Dále byly nalezeny dva vrypy do země, jeden u skupiny laviček, kde se nacházela krevní stopa, a druhý blíže směrem ke škole mezi skupinou laviček s nálezem krevní stopy a skupinou laviček s nálezem jedné nábojnice, a to na úrovni sloupu veřejného osvětlení. Místo nálezů fragmentů střel se pak nacházelo v prostoru dlažby za poslední skupinou laviček a na travnaté ploše u sloupu veřejného osvětlení. I v případě těchto stop platí výše uvedené umožňující pouze orientační vyhodnocení. Z protokolu o ohledání věci pistole zn. Glock 19 (č. l. 361) byl zjištěn stav zajištěné střelné zbraně, plastového zásobníku a 10 kusů nábojů ráže 9 mm, a z těchto byly zajištěny chemické a pachové stopy.
54. Z protokolu o prohlídce těla obžalovaného (č. l. 403 – 404, včetně fotodokumentace na č. l. 406 – 413) bylo prokázáno, že jeho obličej nevykazoval známky zranění, na krku měl obžalovaný v pravé polovině od ušního boltce až po rameno množství různě velkých červených skvrn přecházejících až do zátylku i do vlasaté části hlavy, tyto skvrny se nacházely i na přední části krku v okolí ohryzku, v dolní části krku nad oběma rameny, kde tvořily souvislý pás, tři červené skvrny se nacházely na pravém boku pod pažní jamkou a na levé straně hrudníku v oblasti dolního oblouku žeber. Na zbývajících částech těla obžalovaného nebyla zjištěna žádná zranění. Kalhoty, které měl na sobě v době ohledání, byly v oblasti pravé holeně svisle roztrženy v délce cca 12 cm, v zadní části kalhot se pod pravým kolenem nacházela šmouha tmavě modré barvy (barvou odpovídající barvě laviček, u kterých došlo k předmětné události).
55. Ze zprávy o ambulantním vyšetření Fakultní nemocnice Brno, oddělení klinické hematologie (č. l. 45) bylo zjištěno, že obžalovaný je sledován pro hyperkoagulační stav, tedy sklon ke zvýšenému krevnímu srážení a trombóze, kvůli čemuž má ve srovnání s člověkem, který touto poruchou netrpí, spíše tendence k ucpávání cév, než na krvácivé projevy po poranění, tedy i na hematomy. V době předmětného incidentu obžalovaný nepodstupoval antikoagulační léčbu.
56. Obžalovaný pak dne 20. 3. 2018 vydal (viz protokoly o vydání věci, č. l. 418 - 420) pistoli zn. Glock 19, v. č. VSG 894, plastový zásobník a 10 ks nábojů ráže 9 mm, dále oblečení, které měl v době předmětného incidentu na sobě. Staniční sestra Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně pak dne 21. 3. 2018 vydala oblečení (viz protokol o vydání věci, č. l. 421 – 422, soupis věcí převzatých do úschovy č. l. 423), které měl na sobě v době napadení poškozený Z.P..

57. Zajištěné stopy a vydané věci pak byly předmětem znaleckého zkoumání znaleckými expertízami provedenými odborným policejním pracovištěm (OKTE), kdy byla zpracována odborná vyjádření, případně znalecké posudky.
58. Ze znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví balistika (č. l. 432 – 435) bylo prokázáno, že zajištěná zbraň je samonabíjecí pistole rakouské výroby zn. GLOCK model 19, ráže 9 mm Luger, výr. č. WSG894, zajištěných 10 ks nábojů je rážově příslušných k předmětné zbraní, kdy zbraň i střelivo byly v dobrém technickém stavu schopné použití. Zbraň je zařazena mezi zbraně kategorie B. Fragmenty střel zajištěné na místě činu označené jako stopy č. 1a), 1b), 2, 4 a 7 byly vystřeleny ze zajištěné zbraně, stopy č. 3 a 5 nevykázaly dostatečný počet znaků využitelných k identifikaci použité zbraně. Nebylo zjištěno, že by předloženou zbraní byl spáchán nějaký dosud neobjasněný trestný čin.
59. Zpracovatel posudku, znalec kpt. Ing. Marek Sedľa byl vyslechnut i v hlavním líčení dne 27. 9. 2019, kde na závěrech tohoto posudku, i svých údajích v rámci prověrky výpovědi, setrval. Nad rámec posudku pak doplnil, že místa nálezu nábojnic nemusí s ohledem na podklad (zámkovou dlažbu) nutně být místy skutečného dopadu nábojnic (možného určení postavení střelce). V rámci výpovědi pak demonstroval jednak hmotnost konkrétní zbraně včetně příslušného množství nábojů, tak způsob, jakým dochází k vybití nábojů. K posouzení možnosti vnímání konkrétní zbraně jako „reálné“ palné zbraně, případně jako zbraně plynové či jiné (airsoftové), pak uvedl, že je to velmi těžké a problematické. K tomuto doložil, že toto nelze jednoznačně určit dle jejich hmotnosti (viz porovnání hmotnosti různých typů zbraní, kdy i plynová pistole může mít větší váhu než palná zbraň), když i repliky zbraní (zbraně plynové apod.) jsou výrobci v mnoha případech konstruovány tak, že je velmi těžké je rozeznat od zbraní skutečných, palných. Někteří výrobci lpějí na takových detailech, že i plastové zbraně dovažují nějakými olovenými závažími tak, aby se přiblížili jak vizuálně, tak i pocitově (vahou) skutečné zbraní. Navíc i „plynovka“ může způsobit závažné poranění. V případě těchto dvou typů (palná zbraň a plynová zbraň) pak neví o studii či normě, která by porovnávala zvukové efekty výstřelu, ale dle něj subjektivně je srovnatelný. Airsoftová zbraň má pak tento efekt menší. Z hlediska vizuálního vjemu (záblesku), kdy se jedná o hoření zápalné složky, vjem je shodný. Airsoftová zbraň tuto složku nemá, a nemá tedy ani žádný vnímatelný vizuální efekt.
60. Poškozený k posouzení věrohodnosti údajů obžalovaného o jeho subjektivním vnímání zbraně doložil tabulku srovnání (zejména hmotnosti) typově obdobných zbraní, a to pistole Glock 19, CZ 75 P-01 a Smith&Wesson M&P®9M2.0™ 3.6“ Compact, kdy z této vyplývají rozměry a hmotnost jednotlivých zbraní, kdy z hlediska možného váhového rozptylu a tedy vnímání, lze odkázat na výše uvedené.
61. Ze znaleckého posudku Kriminalistického ústavu z oboru kriminalistika, odvětví fyzikální chemie, balistika a biologie (č. l. 444 – 459, včetně fotodokumentace) bylo prokázáno, že na olepech z rukou obžalovaného (hřbetu a dlaně pravé a levé ruky) byly nalezeny částice jednoznačně indikující povýstřelové zplodiny, které zároveň vykazující druhovou shodu s nálezem ve výtěru z hlavně zbraně Glock. Na předložených oděvech obžalovaného, tedy přední části trička a přední části kalhot včetně opasku byly rovněž nalezeny částice jednoznačně indikující povýstřelové zplodiny, na zadní části trička byly nalezeny částice pouze příslušné charakteristické a v ojedinělém množství, na zadní části kalhot a opasku a na ponožkách černé barvy žádné takové částice nalezeny nebyly. U oděvu poškozeného byly částice jednoznačně indikující povýstřelové zplodiny nalezeny na přední i zadní části černo-šedé bundy, maskáčových kalhot a na kotníkových botách. Povýstřelové zplodiny nalezené na oděvech obžalovaného i poškozeného vykazují druhovou shodu s povýstřelovými zplodinami z výtěru hlavně pistole zn. Glock a z výtěrů ze zajištěných nábojnic (stopy 1, 1b, 2, 4, 7). Dále bylo zjištěno, že vůči bundě poškozeného bylo jedenkrát vystřeleno patrně ze vzdálenosti 50 – 150 cm (od ústí hlavně

k povrchu bundy), střelba byla vedena zepředu dozadu, mírně shora dolů a mírně zprava doleva. Na oblečení obžalovaného nebyla prokázána přítomnost lidské krve (na ponožkách obžalovaného byl však zjištěn rostlinný materiál).

62. Ze znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví chemie (č. l. 436 – 441, včetně fotodokumentace) bylo prokázáno, že stěry označené jako stopy č. 9, 10, 11, 12 (stěry z vrypu do betonové dlaždice a jeho okolí) obsahují nepatrné otěry materiálu obsahujícího měď a poměrně masivní otěry materiálu obsahujícího olovo, kdy plášť střely ráže 9 mm Luger obsahuje chemické prvky mědi a zinku a jádro střely obsahuje chemický prvek olovo. Lze tak uzavřít, že předmětné vrypy souvisí s řešenou střelbou.
63. K otázce rozsahu a charakteru zranění poškozeného Z. P. byl zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství (č. l. 132 – 153) znalce MUDr. Michala Zeleného, Ph.D. Soudní znalec byl rovněž vyslechnut v hlavním líčení dne 4. 9. 2019. Za závěrů znaleckého posudku bylo prokázáno, že poškozený Z.P. utrpěl střelné poranění hrudníku, průstřel všech laloků pravé plic, traumatický hemopneumothorax vpravo, střelné poranění jater, hypovolemický šok (šok ze ztráty krve), prodělal srdeční zástavu s úspěšnou resuscitací, bezvědomí – kóma, poúrazovou poruchu krevní srážlivosti, akutní respirační selhání a akutní poškození ledvin. Dále byl zjištěn defekt v týlní krajině hlavy. Toto poranění je vysvětlitelné pasivním způsobem jako náraz hlavy na tvrdou podložku při pádu.
64. K průběhu léčby znalec uvedl, že poškozený Z.P. byl nejprve převezen do Fakultní nemocnice U svaté Anny v Brně, kde byl akutně operován. Byl zjištěn průnik střely přes bránici, játra a pravou plíci. Po operačních zákrocích a revizních operačních zákrocích byl hospitalizován na anesteziologicko-resuscitační klinice, byla mu zavedena řízená ventilace s tracheotomií, intenzivní terapie s hrazením masivních krevních ztrát, řešena srdeční zástava přímou masáží při operaci. Během hospitalizace byla poskytována každodenní chirurgická péče. Do domácí léčby byl propuštěn 13. 4. 2018. Při ambulantní kontrole bylo zjištěno, že rány se nezhojily, rána v oblasti pravé lopatky se projevovala hnisající sekrecí, poškozený musel dodržovat klidový režim s péčí o poranění, dbát na dostatek tekutin a pozvolně rehabilitovat. Ke dni zpracování znaleckého posudku, tj. 18. 4. 2018 byly rány na těle poškozeného v procesu hojení, operační rána vykazovala hnisavou sekreci, léčba poškozeného nebyla ukončena, avšak jednoznačně překročí 6 týdnů. K případným trvalým následkům se bude možno vyjádřit až po ukončení léčby, nejdříve rok po úrazu. V místech poranění a chirurgických zákroků zůstanou jizvy. Nelze vyloučit ani funkční změny na játrech, ledvinách, plíci či srdci.
65. K mechanismu vzniku hlavního zranění znalec uvedl, že vzniklo průstřelem jednotnou střelou, kdy poranění odpovídaly výstřelu z krátké ruční palné zbraně ráže 9 mm. Defekty po střelném poranění se u poškozeného nacházely a) na přední ploše trupu v oblasti hrudníku mírně vpravo nad prsní bradavkou ve vzdálenosti 128 cm nad chodidlem a ve vzdálenosti 10 cm vpravo od středové čáry procházející hrudní kostí a b) na zadní ploše trupu v oblasti zad ve vzdálenosti 125 cm nad chodidlem a ve vzdálenosti 4 cm vpravo od středové čáry proložené páteří, kdy znalec nebyl schopen jednoznačně určit, který defekt představuje vstřel a který výstřel. V případě průběhu střelného kanálu ve směru od a) do b) (který odpovídá ostatním provedeným důkazům) by střelný kanál probíhal zepředu dozadu, mírně shora dolů a mírně zprava doleva. V souvislosti se zraněním byl poškozený bezprostředně ohrožen na životě a byl zachráněn pouze díky rychlé specializované lékařské péči, kdy o jeho přežití rozhodovaly řádově minuty, neboť byly zasaženy pro život důležité orgány, a to především plíce, kdy docházelo k úniku vzduchu a krve do pohrudniční dutiny s dechovou nedostatečností. Dále byla zasažena játra a došlo ke krvácení do dutiny břišní při velké ztrátě krve, nastal šokový stav i se srdeční zástavou, kterou se ale podařilo zvládnout. Bylo velmi náročné zastavit všechny zdroje krvácení, pacient musel být několikrát operován. Ze ztrát krve pak docházelo k poruchám srážlivosti, poruchám funkce ledvin a ke zvýšení tlaku. Poškozený musel být uměle ventilován, udržován v umělém spánku. Následně byl

ohrožen na životě i mnohými výše uvedenými komplikacemi. Defekt v týlní krajině hlavy je vysvětlitelný pasivním způsobem jako náraz hlavy na tvrdou podložku při pádu.

66. Tyto závěry, včetně údajů v rámci prověrky výpovědi, znalec potvrdil i v hlavním líčení dne 4. 9. 2019, kdy ke vzájemnému postavení obžalovaného a poškozeného doplnil, že poškozený nemohl v době střelby obžalovaného ležet na zádech ve vodorovné poloze, kdy poloha otvoru vstřelu a výstřelu nejpravděpodobněji odpovídá variantě polosedu poškozeného, či jeho snaze si proti obžalovanému sednout. Tedy jako pravděpodobnější se jeví varianta skutkového děje, kterou prezentoval obžalovaný, oproti variantě prezentované poškozeným (leh s nadzvednutím ruky proti střelci). V případě poškozeným popisované střelby, by střela musela zůstat pod ním, když nebyly zjištěny ani žádné známky toho, že by mohla změnit směr, typu odražení od kosti apod., kdy vzhledem ke kinetické energii střely, by ani tato varianta nebyla příliš reálná. K možné viditelnosti krvácivého zranění na těle poškozeného znalec dále uvedl, že na přední ploše hrudníku je patrný defekt, ale pokud poškozený leží na zádech, rána vůbec nemusí krváčet, krev z rány nestříká, ale odtéká dle zásad gravitace. Zda poškozený utrpěl i jiná poranění, např. v souvislosti s údery do obličeje (typově nějaká stopa brachiálního násilí, třeba krevní podlitina kolem celého oka zcela jasně patrná, nebo nějaká tržně zhmožděná rána, nebo dokonce nějaká zlomenina v oblasti obličejového skeletu), případně „poškození mozku“, se, s ohledem na absenci těchto údajů ve spisové dokumentaci, není schopen vyjádřit.
67. Z těchto důkazů bylo jednoznačně prokázáno, že útok na poškozeného byl veden způsobem, který mohl být absolutně smrtelný, do míst, kde se nachází důležité orgány, tedy do oblasti hrudníku. S ohledem na charakter útoku a použitou zbraň, lze obecně dovodit (při přiměřených rozumových schopnostech) nutné srozumění pachatele v době útoku s příslušným následkem, tedy i akceptaci možného úmrtí poškozeného.
68. K posouzení otázky duševního stavu a osobnostní struktury obžalovaného byly v přípravném řízení zpracovány znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie a znalci byli slyšeni i v hlavním líčení.
69. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie zpracovaného MUDr. Petrem Nedomou (č. l. 170 – 222) bylo prokázáno, že u obžalovaného nebyla diagnostikována žádná forenzně významná duševní porucha nebo choroba. V době předmětného skutku se však obžalovaný nacházel ve stavu přechodné duševní poruchy, tzv. akutní reakce na stres, jejíž součástí je krátkodobá, silná a prudká emoční reakce (prostý afekt) spojená s výrazně úzkostným prožíváním, intenzivním strachem a zúžením vědomí s úzkým zaměřením pozornosti na afekt vyvolávající situace, která způsobuje porušení širšího pole vědomí a nejasnost některých okrajových vzpomínek, snížení pozornosti a neschopnost komplexně pochopit podněty a v situaci se rozumově orientovat. Žádnou další duševní poruchou či chorobou v době spáchání trestného činu obžalovaný netrpěl. Jeho rozpoznávající i ovládací schopnosti byly zachovalé. Znalec neshledal, že by pobyt obžalovaného na svobodě byl z psychiatrického hlediska nebezpečný nebo by bylo vyžadováno uložení nějaké z forem ochranného léčení. Obžalovaný je schopen účastnit se trestního řízení.
70. Soudní znalec byl rovněž vyslechnut v hlavním líčení dne 6. 9. 2019, kde potvrdil závěry uvedené v předmětném znaleckém posudku, kdy k akutní stresové reakci, ve které se měl nacházet obžalovaný, doplnil, že je charakterizována tím, že vzniká na podkladě stresové situace, v rámci které může mít dotyčný dojem, že je ohroženo zdraví, nebo život, ať už jeho, nebo okolí, a jejím konkrétním spouštěčem byla situace, kdy se na scéně objevila zbraň. Tato reakce pak odeznívá, když pomine stres jako takový, v momentě, kdy má obžalovaný pocit, že již nehrozí nebezpečí, kdy fyziologické fenomény stresové reakce u obžalovaného doznívaly ještě po návratu do prostor školy, kdy svědkyně popisovala, že byl bledý, namáhavě dýchal, dožadoval se vody. Znalec rovněž uvedl, že v tomto stavu člověk jedná přímočaře, snaží se co nejrychleji eliminovat

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Střechová

stresovou situaci, tudíž složitější úvahy, či zvažování různých možností (např. o pravosti zbraně), v tu chvíli nepřipadaly do úvahy. Ukončením stavu stresu může být i eliminace útočníka, ale pak záleží i na osobnostním profilu pachatele, zda je tohoto schopen, což v případě obžalovaného nepředpokládá, s ohledem na jeho standardní osobnostní rysy.

71. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie zpracovaného PhDr. Beatou Nour Mohammadi (č. l. 228 – 243) bylo prokázáno, že obžalovaný je nadán lehce nadprůměrnými intelektovými schopnostmi s dobrou pamětí, má nadprůměrné sociální porozumění. Jeho osobnost je vybavena živým temperamentem, je senzitivní až precitlivělá, jeho emotivita je velmi silně rozvinutá, její kontrola se mu daří díky dobré výchově, disciplíně a zodpovědnosti. Výjimečně může přicházet ke zbrklým a impulsivním reakcím (arg. je aktivní, akční až lehce instabilní), kdy svoji emotivitu nemusí mít pod kontrolou. Jeho optimismus mu pomáhá v rychlém přehodnocování zážitků a v rychlém překonání příkoří. Na druhé straně mu však brání v analýze objektivního rozpoznání negativních stránek sebe i jiných. Až nutkavě mu záleží na dodržování pravidel a norem. V předmětné situaci cítil zodpovědnost za pořádek, na vědomé úrovni byl motivován snahou jednat správně, na podvědomé i potřebou vystupovat rázně, mužně, hrdinsky. Obžalovaný sám neměl přímou zkušenost se situacemi boje a agrese, jeho jednání, kdy na poškozeného sám vystřelil, mělo charakter tzv. „odpozorovaného chování“, chování inspirovaného filmy, četbou nebo podvědomě naučenou představou, jak v obdobné život ohrožující situaci konat. Z hlediska jeho věrohodnosti znalkyně uvedla, že tento je obecně věrohodný, nebyla u něj zjištěna tendence záměrně zkreslovat prožívané a vnímané, pouze potřeba jevit je v dobrém, lepším světle. On sám své jednání zdůvodnil potřebou ochránit děti a strachem o svůj život. Do popředí postavil i zodpovědnost za hladký průběh mimoškolních aktivit, za pořádek a dodržování pravidel v kurzech plavání. Tento postoj a zdůvodnění jednání je zcela v souladu se zjištěnými osobnostními rysy obžalovaného. Předmětné jednání u obžalovaného představuje ojedinělé přestoupení zákona, kterého se dopustil v situaci, kdy se jako kompetentní osoba cítil povinován sjednat pořádek. Kvůli zvýšeným akčním tendencím pak v řešení situace pokračoval (na rozdíl od pasivnější nebo rozvážnější osoby, která by se již stáhla) a pronásledoval poškozeného a posléze již v psychickém stavu akutního stresu, kdy nečekaně prožíval situaci ohrožení života, na poškozeného sám vystřelil. Obžalovaný neměl dostatečnou zkušenost se zvládáním extrémních vypjatých situací, jednal ve vysokém stresu dle podvědomě zvnitřněné představy („jak stateční hrdinové v dané situaci jednají“), iniciativně se snažil získat kontrolu nad situací zaměřením na zdroj stresu. Obžalovaný je osobou dobře sociálně adaptovanou, má zvnitřněné etické normy a společensky žádoucí hodnoty, nebyly u něj zjištěny sklony k protispolečenskému jednání. K lidem má obecně vstřícný a přátelský vztah. Je citově hluboce vázán na svoji rodinu. Prognóza resocializace obžalovaného je dle znalkyně bezproblémová. Obžalovaný svého činu věrohodně lituje, kdy však událost interpretuje pro svoji osobu vysloveně pozitivně (myslí si, že se zachoval hrdinsky a udělal vše nejlepší, čeho byl schopen). Skutkový děj vnímá jako nešťastnou náhodu a nezabývá se kritickou sebereflexí, na základě čehož bylo obžalovanému doporučeno psychologické poradenství či psychoterapie k rozpoznávání vlastních osobnostních specifik, které přispěly k jeho osobnímu podílu na vyostření a vyvrcholení konfliktu.
72. Soudní znalkyně byla rovněž vyslechnuta v hlavním líčení dne 6. 9. 2019, kde potvrdila závěry uvedené v předmětném znaleckém posudku. K projevené lítosti obžalovaného pak doplnila, že nelitoval toho, že se do konfliktu pustil, kdy měl pocit, že je v právu, že musí nastolit pořádek, ale litoval, že došlo ke zranění poškozeného, že trpěl jeho syn. Zbraň i útočníka (i s ohledem na jeho oděv) shodně vnímal jako zdroj stresu, to je velmi těžko oddělitelné. K věrohodnosti obžalovaného uvedla, že tendence obžalovaného být dobrým člověkem, jevit se případně lepším, souvisí s tím, že takový chce být, a nikoli proto že by lhal. Dle znalkyně ani při akutní reakci na stres obžalovaný nebyl bez myšlenek, nevyloučila tedy možnost krátkých vjemů nebo myšlenek o tom, zda je zbraň skutečná, či ne, vyloučila však složité přemýšlení. Následně si také obžalovaný

myšlenky, které byly v záblescích, mohl nějak dopracovat, zafixovat, zůstat u verze, která je psychologicky neúnosnější. Střelbu obžalovaného proti tělu poškozeného (a to za situace, kdy si obžalovaný dle svých vlastních údajů měl myslet, že se nejedná o zbraň skutečnou) popsala jako zbrklou, impulzivní reakci, jejíž nelogičnost se dá připsat zúženému vnímání obžalovaného ovlivněnou strachem. Ve velkých emocích má podle znalkyně obžalovaný až nevyzrálou, adolescentní kvalitu (a to i vzhledem k jeho věku), s čímž souvisí i jeho přepjaté hrdinství. Rozhodně neodpovídá rysům jeho osobnosti, že bych chtěl někomu záměrně ublížit (např. z hlediska pomsty za předchozí jednání), ale odcházet s pocitem, že už není třeba se bát, i v té akutní stresové reakci, tak to možné je.

73. Ze závěrů těchto posudků tak je možné uzavřít, že obžalovaný v daném okamžiku reagoval v souladu se svými osobnostními rysy (ve svém vnímání správně) a to za situace, kdy se nacházel ve výrazném afektivním stavu - přechodné duševní poruše (akutní reakci na stres z ohrožení života), která mu znemožňovala řádně (i v rozsahu jeho možností a schopností) vyhodnotit celkové okolnosti skutkového děje.
74. K otázce případného ovlivnění obžalovaného omamnými či psychotropními látkami byl zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie znalkyně Mgr. Andrey Brzobohaté Ph.D. (č. l. 160 – 162), který byl v hlavním líčení dne 6. 9. 2019 čten, z jeho závěrů bylo prokázáno, že v moči obžalovaného se nenacházely toxikologicky významné látky nebo jejich metabolity. Tyto závěry pak korespondují i s výsledkem orientační dechové zkoušky ze dne 20. 3. 2018 v čase 19:03:09 hodin s výsledkem 0.00% (č. l. 125). Ve vztahu k zažalovanému skutku tak lze i v souladu s údaji obžalovaného dovodit, že obžalovaný nebyl v době spáchání činu pod vlivem návykových látek.
75. K okolnostem předcházejícím (v širším smyslu) vlastnímu konfliktu byly provedeny další listinné důkazy.
76. Z e-mailové komunikace (č. l. 37 – 39) mezi obžalovaným a bývalou manželkou poškozeného J.P. z období ledna – února 2018 se podává, že paní J.P. zajistila s obžalovaným pro syna zkušební hodinu plavání na den 13. 2. 2018, předem byla obžalovaným poučena, že na hodinu se má se synem dostavit o 15 minut dříve, kdy před vstupem do školy si děti převezme trenérka, jelikož rodiče dovnitř nesmí. Dne 14. 2. 2018 paní J.P. opět kontaktovala obžalovaného s tím, že její bývalý manžel (poškozený Z.P.) měl na škole konflikt s paní vrátnou a trenérkou, na základě čehož se s poškozeným dohodli, že syna bude na plavání vodit pouze paní P.. S tímto jí obžalovaný téhož dne potvrdil, že se může se synem na další lekce plavání dostavit.
77. Z opatření ředitele školy ze dne 15. 10. 2014 nacházejícího se na vchodových dveřích Základní školy Brno, nám. Svornosti (viz foto č. l. 41) se podává, že je z bezpečnostních a hygienických důvodů stanoven zákaz vstupu do budovy cizím osobám, kdy tyto mají na děti vyčkat mimo prostory školy.
78. K vlastnictví zbraně bylo z lustrace v centrálním registru zbraní (č. l. 579) prokázáno, že poškozený Z.P. byl v době předmětného incidentu majitelem platného zbrojního průkazu a legálním držitelem mimo jiné zajištěné samonabíjecí pistole zn. GLOCK, ráže 9 mm Luger.
79. K osobě obžalovaného a zejména jeho následnému vystupování pak byly provedeny další listinné důkazy.
80. Z předloženého omluvného dopisu, zaslaného dne 24. 5. 2018 ze strany obžalovaného poškozenému Z.P. (č. l. 32 – 34, včetně podacího lísku České pošty, s.p.) se podává, že obžalovaný se poškozenému omluvil za způsobené zranění, uvedl, že poškozenému nechtěl nijak vážně fyzicky ublížit, že svého činu upřímně lituje a projevil víru v jeho brzké uzdravení bez trvalých následků.

81. Z detailu trvalého příkazu Fio banky (č. l. 763) bylo prokázáno, že obžalovaný zadal dne 9. 9. 2019 trvalý příkaz k platbě 2.000 Kč s frekvencí zasílání 1x měsíčně s označením „náhrada škody (bolestné) – Z.P.“. Z vyjádření obžalovaného pak vyplývá, že takto postupoval poté, kdy se v rámci prvního hlavního líčení poprvé dozvěděl o uplatněném nároku na náhradu škody a následně získal bankovní spojení na poškozeného, kdy částka odpovídá jeho současným možnostem. Z e-mailové zprávy zaslané poškozeným právnímu zástupci obžalovaného ze dne 10. 9. 2019 (č. l. 760) se však podává, že poškozený tuto částku obžalovanému vrací s odůvodněním, že mezi nimi nedošlo k odsouhlasení žádného splátkového kalendáře, kdy tuto částku nevnímá obžalovaný jako důstojnou, neboť by toto bolestné takto obžalovaný splácel více jak 18 let.
82. Z potvrzení psychologických konzultací vydaných společností CERVOY, s.r.o., Mgr. Tomášem Hochmanem – psychologem (č. l. 610, 647) bylo prokázáno, že obžalovaný absolvuje psychologické sezení, v rámci kterého se věnuje zpracování traumatické události, obžalovaný prožívá intenzivní emoční výkyvy a permanentní pocity strachu, má obavy o budoucnost rodiny, zabezpečení manželky a dcery, objevují se poruchy spánku, zažívá noční můry a děsy. Z navazujícího přehledu výdajů za hrazené služby Vojenskou zdravotní pojišťovnou České republiky (č. l. 699-705) pak bylo prokázáno, že obžalovaný psychologické vyšetření ve společnosti CERVOY, s.r.o. pravidelně navštěvoval v období od 21. 9. 2018 – 28. 6. 2019, a to zhruba 2x měsíčně.
83. Z prohlášení (č. l. 87 – 104), zpráv (č. l. 105 – 106, 109 - 111) a poděkování za spolupráci (č. l. 107 – 108) bylo prokázáno, že obžalovanému veřejně vyjádřily podporu desítky osob, které připojily své podpisy. Záruky za něj mimo rodinných příslušníků (manželky, dědečka) a spolupracovníků podal i Sportovní klub policie KOMETA Brno, z.s. (č. l. 74-77).
84. Na základě těchto důkazů považoval soud jednání obžalovaného za bezpečně a spolehlivě prokazané, a to tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, jak ostatně vyžaduje ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a po zhodnocení všech důkazů jednotlivě i ve vzájemných souvislostech proto uznal obžalovaného vinným skutkem tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku, když dospěl k následujícímu závěru.
85. Na základě těchto důkazů považoval soud jednání obžalovaného za bezpečně a spolehlivě prokazané, a to tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, jak ostatně vyžaduje ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a po zhodnocení všech důkazů jednotlivě i ve vzájemných souvislostech proto uznal obžalovaného vinným skutkem tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.
86. Přestože rozsah dokazování a skutkových závěrů je obvykle vymezen konkrétním jednáním (zažalovaným skutkem), považuje soud za nutné v tomto konkrétním případě se zabývat i okolnostmi vlastního trestného jednání předcházejícími, kdy tyto jsou i součástí popisu skutku s ohledem na důsledky předchozího jednání na vlastní aktivity obžalovaného.
87. Takto bylo prokázáno, že k počátku celého konfliktního stavu došlo v návaznosti na předchozí nevhodné chování poškozeného, který nechtěl respektovat a nerespektoval nařízení ředitele školy, kam chodil jeho syn do kurzu plavání, o pravidlech vstupu do objektu (viz zejména údaje svědků K., H. a H.). V důsledku tohoto jednání poškozeného došlo k uzavření dohody (slibu) bývalé manželky poškozeného, že tento se nebude podílet na docházce jejich syna do kurzů plavání. Ve vztahu k vlastnímu průběhu celého konfliktu dne 20. 3. 2018 je nutno uvést, že tento opět má svůj základ v nevhodném (verbálně agresivním projevu) poškozeného a to opět v souvislosti s přístupem do školy, kdy poškozený znovu nehodlá respektovat nastavená pravidla, a následné reakci obžalovaného. Tyto závěry vyplývají jak z výpovědí svědků, kteří těmto jednáním obžalovaného byli přítomni, tak v případě prvního jednání i z listinných důkazů dokumentujících následnou komunikaci obžalovaného a bývalé manželky poškozeného. Způsob vystupování poškozeného pak odpovídá i závěrům znalce o jeho osobnostních charakteristikách.

88. K začátku konfliktu dne 20. 3. 2018 pak bylo prokázáno, že poté, co poškozený nevhodně reagoval na jím nepříznivě vnímaný postup vůči svému synovi (potažmo vůči sobě, viz údaje o parkování auta), se s ním tuto situaci nejprve obžalovaný pokoušel vyřešit slovně (vysvětlením), kdy tuto část popisu skutkového děje, první kontakt, mimo obžalovaného potvrzují i svědci H., M. a D., a následně, po dalším vulgárním projevu poškozeného, proti tomuto obžalovaný ze školy vyběhl. Je zjevné, že se jednalo o výrazný projev emocí (viz skutečnost, že takto vybíhá do volného prostoru pouze v ponožkách) v důsledku silně vnímaného provokujícího podnětu. V této fázi konfliktu se relativně rychle přibližuje k poškozenému (běží k němu, případně jde rychlou chůzí, kdy tuto variantu větší rychlosti prvotního přibližování potvrzují mimo poškozeného i prakticky všichni svědci, kteří tuto část vnímali, tedy M., K. či D.), kdy tento dle vlastních slov vnímá tuto reakci jako agresivní (jak z hlediska rychlosti, tak postoje obžalovaného, jeho fyziognomie, zatáčených pěstí apod.), ustupuje a rozhoduje se jak zareagovat. S ohledem na vlastní osobnostní rysy pak poškozený vytahuje legálně drženou krátkou palnou zbraň, v jím deklarovaném úmyslu obžalovaného zastrašit a odradit jej od možného přímého fyzického útoku na svoji osobu. Skutečnost, že poškozený před přibližujícím se obžalovaným (před vytažením zbraně) ustupoval, mimo jeho vlastních údajů, vyplývá zejména z údajů svědka M., který situaci sledoval od školy. Zde je však nutno zdůraznit, že vzdálenost od vstupu do školy k místu, kde se měl v této době poškozený nacházet je cca 20 metrů (viz náčrt č. 1. 387). Pokud by se jednalo o rychlý běh obžalovaného přímo k poškozenému, došlo by k překonání této vzdálenosti v řádu (nižších jednotek) sekund (3-5). Prakticky dříve, než by si poškozený mohl být schopen uvědomit (při jím tvrzeném nechápání důvodu výběhnutí a zejména vlastní interakci se synem), že obžalovaný utíká směrem k němu z důvodu kontaktu s ním a na toto při běžné reakční době (cca 2 sec) i prezentovaným způsobem (primárně snahou o únik) reagovat. Lze tedy uzavřít, že rychlost přibližování se obžalovaného do doby kontaktu nemohla být jeho maximální možná, což svědčí pro verzi obžalovaného o snaze během přibližování komunikovat s poškozeným (což má význam i pro pochopení poškozeného, že obžalovaný směřuje vůči jeho osobě a ne někomu jinému v daném prostoru) a vylučuje tak „oprávněnost“ střelby, když poškozenému muselo být jasné, že se jedná ze strany obžalovaného o reakci na jeho předchozí nevhodné jednání. Vytažení zbraně (i následná střelba) pak představovalo jednoznačně neadekvátní reakci. Okamžik a místo vytažení zbraně či střelby, případně i postavení střelce a obžalovaného nebylo přitom zcela spolehlivě (detailně) prokázáno, když výpovědi prakticky všech, kteří měli situaci vnímat se liší (ovšem z hlediska vzdálenosti se jedná o rozdíl v jednotkách metrů). Takto obžalovaný prezentuje nejprve jako místo vytažení zbraně prostor pod schody při směru od školy, později toto místo posouvá nad schody. Poškozený nejprve popisuje vytažení zbraně až po útěku do parku, kde jej následně obžalovaný bil pěstmi (nepopisuje již žádný další pohyb z tohoto místa). Následně, ale mění svoje údaje s tím, že pistolí vytáhl již v době, kdy stál a obžalovaný k němu přibíhal (tedy zhruba v oblasti schodů). Svědci B., B., R. vnímají nejprve křik (v něm někteří registrují slova „ty jdeš na mě se zbraní“) a situaci tak logicky vnímají až poté, co zbraň je vytažena a obžalovaným registrována. Svědek M., jehož prvotní údaje v této části skutkového děje soud vnímá jako nejpresnější, uvedl, že poškozený zbraň vytáhl nahore na schodech, kdy ustupoval před obžalovaným. Naproti tomu svědek H. popisuje vytažení zbraně (a střelbu prakticky na stejném místě) až v prostoru u laviček. Jako nejpravděpodobnější místo vytažení zbraně tak lze vnímat prostor nad schody, případně postavení poškozeného u horní hrany schodů. Místo prvotní střelby pak lze dovodit z výpovědí svědků v kontextu dalších důkazů (zde zejména ohledání místa činu a nálezů jednotlivých nábojnic) v oblasti parčíku u OC Perla (prostor s lavičkami), po výběhnutí poškozeného a obžalovaného po schodech a zahnutí doprava do prostoru tohoto parčíku (viz nutná ztráta výhledu svědků D. a M., kteří již vnímají jen zvuk výstřelů). Zde tuto střelbu přímo registrovali manželé B. a situují ji blízko místa, kde poškozený zůstal ležet, tedy do prostoru laviček (ve verzi svědkyně B. cca 3 metry před tímto místem). Prvotně dochází ze strany poškozeného ke dvěma výstřelům a následně ke třetímu. K těmto prvním výstřelům poškozený nejprve uvedl, že vystřelil oba kolmo do vzduchu, když zbraň držel

v obou rukou, následně tento popis pozměnil tak, že při snaze vzdálit se od běžícího (útočícího) obžalovaného se otáčel, přitom vytáhl a natáhl pistoli, vztyčil pravou ruku a dvakrát vystřelil do vzduchu varovný výstřel (tedy střílel zády k obžalovanému). Ke třetímu výstřelu pak až v hlavním líčení uvedl, že tento výstřel směřoval do země, kdy se jednalo o náhodný výstřel za situace, kdy měl zbraň před sebou v pohotovostní poloze a obžalovaný na něj fyzicky útočil. Obžalovaný situaci popisuje odlišně, a to nejprve tak, že na schodech sedící poškozený střílí dva výstřely ve směru jeho osoby (a tím pádem i školy) na vzdálenost cca 1 metru. Následně, kdy pozměnil i místo výstřelu, uvedl, že první výstřel pravou rukou poškozený směřoval do vzduchu (vzpažil, tedy pravděpodobně kolmo) a druhý výstřel směřoval na jeho hlavu poté, co se mu snažil zbraň sebrat a udeřil jej do obličeje pěstí. Zde, protože popisuje pouze dva výstřely ze tří, je pravděpodobné, že jím popisovaný druhý (tedy poslední) výstřel by měl být tím, který je soudem vnímán jako třetí. Svědci D., M. slyší první dva výstřely krátce po sobě (svědek M. celkově přitom vnímá 3-4 výstřely, svědkyně D. 5), kdy již na střelce a obžalovaného nevidí. Svědkyně K. taktéž pouze slyší výstřely (2-3), po kterých bere děti do školy (a konfliktu se tedy v této fázi již nevěnuje). Stejně 2-3 výstřely (jejich zvuk) v první fázi vnímá svědek H., případně svědkyně Ř.. Svědkyně P., která tuto fázi konfliktu měla přímo vidět, uvedla, že poškozený při otáčení se vystřelil směrem k obžalovanému 2-3 výstřely, když zbraň držel v jedné ruce. Manželé B. pak uváděli zčásti podobné údaje (o střelbě minimálně částečně směrem k obžalovanému), když svědek B. nejprve uvedl, že první výstřel mířil do vzduchu a druhý do trenéra, kdy tento již držel střelce za ruku, aby v hlavním líčení svá tvrzení pozměnil v tom směru, že mířit poškozeného neviděl, pouze vnímal výstřely. Svědkyně B. potvrdila první výstřel do vzduchu a druhý po rozmyšlení střelce v úhlu cca 45 stupňů nad hlavu obžalovaného. Je evidentní, při reálnosti údaje poškozeného o plném zásobníku a nálezů pěti nábojnic, že v rámci celého konfliktu došlo celkem k pěti výstřelům, kdy při posledních dvou výstřelech při držení zbraně obžalovaným, musel poškozený vypálit celkem 3 výstřely, což odpovídá i poslední verzi jeho výpovědi. Obžalovaný, poškozený i někteří svědci přitom popisují poslední výstřel poškozeného mimo obžalovaného („do vzduchu“, resp. do země) za situace, kdy tomuto již obžalovaný držel ruku (či jinak se snažil bránit střelbě). Lze tedy uzavřít, že ze strany poškozeného byly vystřeleny celkem tři výstřely, první dva krátce po sobě a to „do vzduchu“, byť druhý pravděpodobně s posunem směrem nad poškozeného a poslední směrem k zemi. Zde je nutno zmínit, že logicky muselo dojít k pohybu ruky se zbraní, z horní polohy (nad hlavou poškozeného) směrem dolů, do místa umožňujícího střelbu k zemi a tento pohyb mohl být vnímán obžalovaným či svědky, při relativně rychlém časovém sledu, jako střelba ve směru na obžalovaného. Tento závěr pak více vynikne při charakteru střelby dle popisu svědkyně B., který zůstal konstantní, kdy tato popisuje klesání ruky se zbraní směrem k obžalovanému před druhým výstřelem (následná střelba pod úhlem 45 stupňů). V časovém období minimálně od vytažení zbraně (viz popis projevů reagujících na vytažení zbraně) do střelby, přitom dochází nejen k posunu účastníků konfliktu, ale i k verbálním atakům, kdy se jedná o výrazné zvukové projevy, když tyto svědci popisují i jako „nelidský“, „zvířecí“ křik, případně minimálně jako křik, který upoutal jejich pozornost.

89. Tato část popisu jednání, včetně střelby poškozeného, byla obsahem samostatného trestního stíhání poškozeného, kde došlo k ustálení skutkového děje v tom rozsahu, že tento dne 20. 3. 2018 kolem 17:25 hod. v Brně na náměstí Svornosti, v prostoru veřejnosti přístupném za přítomnosti nezjištěného počtu osob, minimálně 5 osob, nejdříve před vstupem do Základní školy nám. Svornosti v Brně se hlasitě nezjištěnými vulgárními výrazy dožadoval vpuštění syna do prostor školy a při slovním konfliktu s obžalovaným, který mu vysvětloval důvod nemožnosti vpuštění jeho syna do prostor základní školy dříve, než je začátek plaveckého kroužku, (nyní poškozený) vulgárně hlasitě nadával nezjištěnými výrazy, minimálně uvedl „zkrvená škola“, a následně po přesunu obou do prostor schodů mezi základní školou a parkem, ve snaze ukončit vzájemný konflikt (nyní poškozený) vytáhl z pouzdra umístěného na opasku pod bundou legálně drženou pistolí zn. Glock 19, v. č. WSG 894, ráže 9 mm Luger, s 15-ti náboji v zásobníku, čehož se obžalovaný P.H. nezalekl a stále se jej snažil dosáhnout, a když se přesunuli od schodů do

parku a byli v pozici čelně k sobě v těsné blízkosti, tak (nyní poškozený) vystřelil dvakrát do vzduchu, kdy zbraň se nacházela nad hlavami obou a první výstřel směřoval přímo vzhůru a druhý přibližně v úhlu 45 stupňů nad jejich hlavami a dále (nyní poškozený) vystřelil jednou do země v úhlu přibližně 45 stupňů od těla, kdy žádný z výstřelů nesměřoval na obžalovaného P.H..

90. Závěry, dosud učiněné v nyní projednávané věci, na základě z části odlišného rozsahu dokazování (výpovědi osob v samostatných hlavních líčeních), přitom s těmito v zásadě korespondují. Tedy, tak jak je výše popsáno, soud má zjednodušeně za prokázané, mimo místa a doby, prvotní verbální útoky poškozeného obecně proti pravidlům vstupu dalších osob do školy, následně komunikaci s obžalovaným přerůstající v konflikt s posunem obou až do prostoru parčíku nad schody u OC Perla, předchozí vytažení zbraně poškozeným a jeho následnou střelbu, tak jak je toto podrobně rozvedeno výše.
91. Tyto skutkové závěry považoval soud za důležité samostatně učinit (a zde zrekapitulovat) zejména k posouzení otázky možného vnímání jednání poškozeného ze strany obžalovaného, kdy toto je zásadní z hlediska následně užití právní kvalifikace v případě jeho navazujícího jednání. Je to právě jednání poškozeného, vytažení zbraně a zejména střelba z ní, s možným vnímáním jejího směru ze strany obžalovaného, které dle závěrů znaleckých posudků (podrobně popsanych výše) primárně vedlo k jisté formě omezení vnímání obžalovaného (k přechodnému silnému afektivnímu stavu). V tomto směru pak nelze přehlédnout i údaje obžalovaného, že v tomto okamžiku začal hodnotit i oblečení poškozeného, který měl na sobě maskáčové kalhoty s pevnými botami a tmavou bundu, kdy tento vzhled poškozeného v něm, právě ve spojení s užitím zbraně, posílil obavu (akutní silný strach) z jeho možností a schopností (příslušnosti k ozbrojeným sborům, výcviku apod.). Samotnou prvotní nevyprovokovanou (jednání obžalovaného v době střelby neodůvodňovalo použití zbraně) střelbu v prostoru, kde se nacházeli lidé, blízko školy s rizikem zranění dalších osob (a to i při střelbě tzv. „do vzduchu“), při zjevné gradaci nevhodného jednání poškozeného, lze obecně vnímat i jako jednorázové intenzivní zavrženíhodné jednání (kdy toto nutně nemusí směřovat přímo proti obžalovanému).
92. Po prvních dvou výstřelech poškozeného dochází k přímému vzájemnému fyzickému kontaktu obžalovaného s poškozeným. Obžalovaný zde uvedl, že měl ze zbraně obrovský strach (po prvním výstřelu do vzduchu) a proto se ji snažil poškozenému sebrat a proto jej i udeřil do obličeje, když ji na něj namířil, o zbraň se přetahovali, snažil se poškozenému oddělat ruku. Poškozený k okamžiku fyzického napadení nejprve uvedl, že po prvních dvou výstřelech jej začal rozzuřený obžalovaný bít pěstmi, aby následně upřesnil, že v rámci tohoto bití do obličeje vyšel z pistole, kterou držel v pohotovostní poloze před sebou, náhodný výstřel do země. Svědek B., jak již bylo výše zmíněno, uvedl, že před jím vnímaným posledním výstřelem obžalovaný držel svědka za ruku a snažil se, aby tento nemířil na něj. I svědkyně B. popisuje aktivitu obžalovaného vůči zbrani (sahání po ruce), po jí vnímaném druhém a posledním výstřelu poškozeného (střelba pod úhly 45 stupňů). Svědek H. tuto část děje popsal tak, že poškozený po prvních dvou výstřelech do vzduchu, mířil na obžalovaného (trenéra) a poté vystřelil do země (trenérovi pod nohy). V reakci na toto se obžalovaný vrhl na poškozeného („vystartoval po něm“) a držel ho za ruku se zbraní (snažil se mu zbraň „vykroutit“). Před vlastní střelbou přitom již mělo docházet k fyzickému kontaktu mezi oběma („pošťuchování“). Svědkyně P. pak tuto situaci vnímala odlišně (střelba v běhu a až následně po dalším běhu fyzický atak (dohnání). Zde tak lze uzavřít, v souladu s údaji poškozeného, že po prvotních (dvou) výstřelech poškozeného došlo k přímému fyzickému napadení ze strany obžalovaného a v důsledku této jeho aktivity (snahy odzbrojit poškozeného) i k dalšímu výstřelu mimo obžalovaného, („do vzduchu“, resp. přesněji do země, viz mimo údaje obžalovaného i údaje svědka B. a, případně svědka H. a z hlediska směru střelby), což koresponduje i s prvním vrypem v dlaždicích. Následně lze mít za prokázané, že došlo k pokračování ve fyzickém útoku obžalovaného na poškozeného (zejména bití pěstí či pěstmi do obličeje) a v důsledku ustupování poškozeného a kontaktu s lavičkou k jeho pádu (v oblasti třetího páru laviček směrem od školy). Tento další posun (od místa prvotní střelby do místa pádu

poškozeného na zem) a pád na zem, mimo obžalovaného v prvotní verzi běhu a povalení na zem u laviček, či následné verzi běhu a šokbrnutí poškozeného, potvrzuje i poškozený v hlavním líčení údaje o svém ustupování a pádu. Údaje poškozeného pak přímo korespondují s údaji svědka H. („rodič couval, přitom narazil na lavičku a trenér přes něj přepadl“). Svědkyně P. pak vnímala dohnání poškozeného u laviček, shoení ho obžalovaným na zem a bití poškozeného do obličeje (cca 8x).

93. Za situace, kdy se již poškozený a fakticky i obžalovaný nachází na zemi, dochází ke změně v držení zbraně a následné střelbě obžalovaného, což je fakticky zažalovaným (nyní projednávaným) skutkem. K tomuto obžalovaný nejprve v přípravném řízení uvedl, že když poškozeného povalil, tento ležel na zemi na zádech, zbraň držel oběma pokrčenými rukama a mířil na něj, vyhrožoval mu zabitím, měl zvednuté nohy a kopal jej do hrudníku a do hlavy. Snažil se proto bokem přes jeho nohy dostat ke zbrani, jednou rukou se mu to povedlo a vyšel výstřel. Tento první výstřel byl náhodný, spoušť asi zmáčkł on sám (obžalovaný), když se snažil ke zbrani dostat. Tento výstřel nikoho nezranil. Zbraň poškozenému vytrhl z rukou, a protože poškozený byl stále agresivní (ležel na zádech a kopal do něj, snažil se vstát a dostat zbraň zpět), tak když od poškozeného vstával, vystřelil podruhé (úmyslně, byť s myšlenkou, že zbraň není reálná palná). Střelbou ho chtěl polekat, aby mu neublížil a nechal jej odejít. Po druhém výstřelu již poškozený přestal být aktivní (kopat a jít po zbrani). V hlavním líčení své údaje upřesnil v tom smyslu, že první výstřel vyšel, když se o zbraň přetahovali. Lekl se, vstal se zbraní a v této době poškozený položil nohy, opřel se lokty, z čehož usoudil, že na něj chce znovu „vystartovat“ a vzít mu zbraň a proto automaticky bez míření vystřelil. Verze poškozeného je ve značné míře odlišná, když tento uvádí, že po úderech zůstal ležet na zemi na zádech, pistole mu vypadla z ruky a ležela vedle něj. Ovšem nevyhloučil (resp. označil za možné), že když ležel na zemi, tak se snažil obžalovaného H. odrazit kopy. Pak si vybavuje jen jednu ránu (její zvuk), která jej trochu probrala a pak druhou ránu, kdy ucítil bolest v hrudníku. Následně se mu vybavilo, že když ležel na zemi u lavičky, viděl nad sebou siluetu obžalovaného se zbraní namířenou na něj (viděl hlaveň) a řekl „ne, prosím ne“ a vyšla rána, po které ucítil bolest v hrudníku. V hlavním líčení již tento popis upravil na variantu, že poté, co mu v důsledku útoku obžalovaného zbraň vypadla z ruky, tuto obžalovaný vzal, vstal, zamířil a vystřelil na něj, kdy rána šla za hlavu, kulka odštípla kousek betonu (k těmto údajům pak vysvětlil, že takto si událost rekonstruoval, nikoli vnímal). Po té ráně se probral, nadzvedl hlavu, natáhl ruku a řekl „prosím ne“, díval se přímo do hlavně té zbraně, viděl siluetu obžalovaného. Obžalovaný po krátkém uvážení a míření vystřelil podruhé a pak odešel. Ze svědeckých výpovědí tuto pasáž konfliktu, jako přímo vnímanou, popisují svědci B., H., K., R., Ř. a P.. Svědek B. nejprve uvedl, že po sražení poškozeného na zem, viděl v rukou obžalovaného zbraň a dva výstřely. Zde relativně přesně popsal, že první výstřel mířil zhruba do pravé bradavky poškozeného, druhý výstřel níž, na úroveň pravé strany břicha, kdy výstřely šly po sobě asi po 2 sekundách. Následně upřesnil, že neví, jak došlo k přebrání zbraně, ani zda obžalovaný mířil, viděl pouze napřaženou zbraň na vzdálenost 20-30 metrů. V hlavním líčení dochází k dalšímu posunu, kdy již uvádí, že viděl pouze výstřely (tedy ne zbraň, ani míření). Svědek H. popsal, že poškozený měl v době prvního náhodného výstřelu zbraň v ruce a obžalovaný se mu ji snažil „vykroutit“. Až poté mu ji obžalovaný vzal, poškozený se stále snažil bojovat a obžalovaný pak vystřelil. Z jeho úhlu pohledu střílel do země, zjevně mimo tu osobu, na nikoho nemířil, asi ho chtěl zahnat. V hlavním líčení upřesnil, že obžalovaný poté, co se dostal ke střelné zbrani, odstoupil od poškozeného, který měl snahu na toto reagovat, natáhnout se a vzít si zbraň zpět. Dle něj oba střelci drželi zbraň v pravé ruce, pokud by měl obžalovaný zbraň v levé ruce, vnímal by to jako anomálii (a logicky si toto zapamatoval). Svědkyně M.R. své vnímání situace popsala tak, že asi z 6-7 metrů viděla, po povalení na lavičku, že ten, co byl nahoře (obžalovaný), 2x vystřelil na tělo druhého muže. Ten pod ním řval „ne, ne, ne“. Střelec se asi nejprve netrefil, viděla jiskru, jakoby trefil lavičku, druhá rána vypadala, že ho střelil do ramen, mířil jakoby bokem. Tyto dva výstřely padly v rozpětí pár sekund, jinak celkově slyšela asi do deseti výstřelů. V hlavním líčení pak upřesnila, že obžalovaný měl zbraň asi v pravé ruce, držel ji jakoby bokem,

měl skrčenou nohu. Poškozený ležel na zádech na lavičce. Svědkyně L.Ř. potvrzovala verzi poškozeného o pádu zbraň, kdy uváděla, že poté, co již poškozený ležel na zemi, nebránil se, a z ruky mu vypadla na zem zbraň, ji obžalovaný vzal a 2x bez míření vystřelil. První výstřel šel vedle do betonu (viděla zaprášení), druhý do proti němu čelem ležícího poškozeného, poté i se zbraní odešel směrem ke škole. Svědkyně H.P. pak nejprve ve spontánní části výpovědi popsala, že vnímala (sluchem) střelbu za situace, kdy obžalovaný vstával a 2x vystřelil, kdy mířil na ležícího poškozeného (kdy si ale nebyla jista, zda viděla zbraň). Na dotazy pak situaci upřesnila tak, že obžalovaný střelil, když ruce měl směrem dolů k tělu poškozeného, kdy ovšem zbraň přitom vůbec neviděla. Svědek J.K. pak uvedl, že v průběhu rvačky mezi poškozeným a obžalovaným (arg. viděl, jak se dva muži válí na chodníku), uslyšel výstřel, ale zbraň neviděl, neví, kdo vystřelil. Druhý výstřel (opět jen sluchem) vnímal za situace, kdy už se se synem schovával a konflikt již jinak nevnímal. Následně pak popisoval vlastní vnímání situace a jednání na místě činu, když on sám poškozeného zvedl ze země a opřel o lavičku. V hlavním líčení své údaje poupravil v tom směru, že poškozený byl v době jeho příchodu již o lavičku opřen.

94. Je zjevné, že výpovědi prakticky všech osob se v popisu okolností a charakteru střelby v různé míře liší. Přesto lze najít společné rysy dvou základních verzí. Tou první je pracovní verze obžalovaného s prvním náhodným výstřelem a druhým určitým způsobem mířeným, kdy takto lze obecně vyhodnotit údaje obžalovaného a částečně svědka H. a K.. Tou druhou je pracovní verze poškozeného s popisem dvou výstřelů cílených ve směru ležícího poškozeného, kdy takto lze obecně vyhodnotit údaje poškozeného a (některé údaje) svědků B., R., R. a P.. Ve vztahu k údajům obžalovaného je nutno poukázat na již výše uvedené hodnocení možné věrohodnosti. Svědek H. popisuje nejprve náhodný výstřel ve snaze zmocnit se zbraně v době, kdy spolu zápasili na lavičce a poté druhý výstřel obžalovaným, dle něj mimo postavu ležícího poškozeného, do země (v hlavním líčení již popsáno s odstupem obžalovaného). Přestože tento popis neodpovídá směru (druhého) výstřelu z hlediska objektivně zjištěného následku (zásah těla poškozeného), soud tuto výpověď v tomto rozsahu (první náhodný výstřel a následně druhý výstřel obžalovaného s odstupem od poškozeného a tedy možným uvážením kam vystřelit) vnímá jako nejpravděpodobnější variantu průběhu skutkového děje, když tato je v souladu nejen s údaji obžalovaného, ale v části i svědka K. (první výstřel při válení se obou na zemi). K možné věrohodnosti údajů poškozeného se soud také vyjadřoval výše, sám poškozený část svého skutkového popisu popsal jako dedukci, nikoli reálné vzpomínky, kdy jako reálnou vzpomínku označil jen situaci před posledním výstřelem (ležení na zemi, vnímání siluety obžalovaného a hlavně), kdy tento popis je ale v rozporu s dalšími důkazy (viz zejména znalecký posudek z oboru zdravotnictví). Svědek B. ve spontánní části údajů v přípravném řízení nejprve uvedl, že po sražení poškozeného na zem (jednou ranou pěstí) viděl zbraň v ruce obžalovaného a dva výstřely, s tím, že popsal, kam obžalovaný mířil. Poškozený si pak sedl na zem a opřel se o lavičku. Na dotazy pak upřesnil, že viděl napřaženou zbraň a slyšel ránu, míření neviděl. Obecně pak nelze přehlédnout, že celkově vnímal pouze 4 výstřely, při faktických pěti. V hlavním líčení pak potvrdil, že neviděl míření, a k věrohodnosti svých prvotních údajů se nebyl schopen objektivně vyjádřit, když připouštěl, že před výsledkem toto probíral s manželkou a je možné, že tak své vzpomínky korigoval. S ohledem na uvedené změny a nejasnosti, jeho údaje, které jsou navíc v rozporu i s dalšími důkazy (např. rozsah napadení poškozeného – počet úderů), tak nelze vnímat jako přesný popis průběhu, ale pouze jako svědkem rozumově zpracovanou pro něj nejpravděpodobnější variantu. Ve vztahu ke svědkyni R., která konfliktu nevěnovala zvýšenou pozornost (jeho části, přes jeho závažnost – střelbu, nevnímala), nelze přehlédnout, že tato popisuje vnímání situace na vzdálenost 6-7 metrů, za situace, kdy vychází z OC Perla, kdy vnímá část konfliktu (výběh obžalovaného s poškozeným od školy), ale dle jejího popisu se od místa konfliktu vzdaluje, odchází směrem od prvotního konfliktu se střelbou (arg. „odešla jsem dál“, „šla jsem pryč“, případně, že další část viděla, až se otočila), rozhodně by se tedy k místu konfliktu neměla přibližovat (nemá na ně přímý výhled, musí se otočit) a následně střelbu obžalovaného vnímá opět asi ze vzdálenosti 7 metrů (v hlavním líčení se již jedná o údaj cca 10-

15 metrů). Reálná vzdálenost přitom v počátku se musí pohybovat minimálně kolem 20 metrů a více (viz zejména náčrt č. I. 389) a následně při jejím popisu by se musela zvětšovat. Soud sice může dovodit, že trajektorie jejího pohybu (od vchodu do OC směrem k ulici Zborovské) se v určité době mohla přibližovat trajektorii pohybu obžalovaného a poškozeného, kteří prakticky podél laviček se přibližovali k cestě této svědkyně (jdoucí rovně ve směru východu z OC na ulici Zborovskou), ale původní popis vzdálenosti je zjevně nereálný. Pokud by v jejím pojetí tato vzdálenost byla zhruba shodná s tou, na kterou vnímala střelbu obžalovaného (bez ohledu o jakou faktickou vzdálenost se jedná), pak by se v této době musela nacházet výrazně dál za místem konfliktu a tento vnímat fakticky zezadu přes lavičku. Jí popisovaná střelba na poškozeného (povaleného na lavičce) přitom je v rozporu s údaji dalších svědků, kteří jednoznačně vnímají poškozeného ležícího na zemi a nikoli v době střelby na lavičce. Možnost v tomto postavení (zkresleně) vnímat polohu poškozeného výše než na zemi, je pak vysvětlitelné pouze tím, že poškozený by neležel, ale se zvednutým trupem se rval s poškozeným (kopal apod.), tedy z jejího úhlu pohledu by byl nadzvednutý zády k lavičce, což mohlo vytvářet zdání jeho opření se (či ležení) na lavičce (tento závěr ostatně platí při větším odstupu od místa a úhlu pohledu i pro údaje svědka H.). Je zjevné, že její údaje ve specifických podrobnostech (mimo výše uvedeného i v počtu výstřelů, kdy vnímá jejich větší počet) nejsou v souladu s objektivní realitou a takto je pak nutno nahlížet i na jí popisovaný průběh střelby. Ve vztahu ke svědkyni R. nelze přehlédnout, že tato nejprve ve spontánní části výpovědi v přípravném řízení (události časově blíže) uvedla, že v době, kdy jej obžalovaný mlátil pěstí, tak poškozený ležel na zemi podél lavičky. Na dotazy své údaje pozměnila v tom směru, že již v té době poškozený napůl seděl opřený o lavičku. V hlavním líčení pak zmiňovala, že poloha poškozeného byla spíše na lavičce, obžalovaný byl nad ním. Svědek K., dle svých údajů bližších údajů, přitom měl poškozeného zvedat a opírat po střelbě o lavičku (což i podrobně logicky vysvětloval). Je evidentní, že část svědků zmiňuje konečnou polohu poškozeného (opřeného o lavičku) jako polohu v době minimálně posledního výstřelu a část vnímá konflikt mimo lavičku, kdy poškozený se opírá, či je opírán až následně. S ohledem na výše uvedené považuje soud za reálnější, že k opření o lavičku došlo až po výstřelech obžalovaného, když pozice poškozeného v průběhu konfliktu se měnila (počátek navíc souvisí s pádem přes lavičku a napadání v této poloze), kdy ovšem takto (jako opření o lavičku) mohla v souvislosti s jeho pohybem (zvedáním se) být vnímána právě s ohledem na jisté nadzvednutí trupu poškozeného a úhlu a vzdálenosti sledování jednotlivých svědků, i ta situace, kdy byl fakticky na zemi.

95. Lze tak uzavřít tuto část skutkového děje v tom smyslu, že obžalovaný i po pádu nadále fyzicky (pěstí či pěstmi) útočil na poškozeného, zjevně v úmyslu tomuto odebrat zbraň a přitom došlo k prvnímu náhodnému výstřelu (zde je v zásadě jedno, zda za situace ležení, válení se obou, či již částečném zvedání se obžalovaného), mimo těla poškozeného. Logicky se zde nabízí, v souladu s obhajobou obžalovaného, že obžalovaný, který jako pravák primárně bil pravou rukou (pěstí) poškozeného, tak snaze získat zbraň mohl věnovat zejména levou ruku, která navíc byla při vzájemném postavení tváří v tvář proti pravé straně těla poškozeného, kdy poškozený pravou rukou zbraň původně držel (ať již v okamžiku přebrání ji držel v této ruce, či z této ruky na tuto stranu vypadla). Za této situace by se s vyšší mírou pravděpodobnosti obžalovaný zmocnil zbraně levou rukou a takto mohlo dojít teoreticky i k prvnímu výstřelu. Protože se poškozený neustále bránil obžalovanému (fakticky konflikt již nižší intenzity trval, ze strany poškozeného minimálně formou kopů nohama), poté, co se obžalovaný zmocnil zbraně, tuto namířil na poškozeného nadzvedajícího se ze země a vystřelil proti jeho tělu, kdy místo vstřelu je zjevné ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, který zároveň vylučuje variantu střelby proti pouze ležící osobě (při šikmém charakteru střelby – střelba nikoli kolmo, ale pod určitým úhlem, by střelný kanál směřoval šikmo vzhůru v těle) a potvrzuje tak pohyb (zvedání se) poškozeného v době střelby. Ze vzájemné polohy místa vstřelu a výstřelu lze dovodit, že postavení osy hlavně a těla poškozeného odpovídá situaci, kdy tělo je mírně pootočeno doleva (aby směr střelby směřoval doleva) a mírně v oblasti hrudníku předkloněno (aby směr střelby směřoval dolů). Tyto

závěry pak korespondují i s poškozením bundy, kterou měl poškozený na sobě. Tuto situaci tedy je možné vnímat jako zvedání se poškozeného, při postavení obžalovaného před tělem, do té doby se na zemi nacházejícího poškozeného a střelbu do oblasti horní části hrudníku (ramen) a to směrem střelby vlevo (směr zprava doleva), kdy vstřel je jinak na pravé části těla. Svědci cílenou střelbu (1-2 výstřely) obžalovaného popisují, na rozdíl od obžalovaného, jako střelbu pravou rukou a logicky tak s vysokou mírou pravděpodobnosti (při věrohodnosti svědeckých výpovědí) muselo dojít k přendání zbraně z levé do pravé ruky. Tomuto ostatně logicky odpovídá i prvotní údaj obžalovaného o mířeném (druhém) výstřelu, který soud hodnotí jako věrohodnější verzi než následné změny, kdy možnost mířit při držení zbraně nedominantní rukou je nepřilíš pravděpodobná. I v případě, pokud by soud zvažoval oba výstřely jako vystřelené obžalovaným cíleně (a nikoli první výstřel jako náhodný), bylo by nutno uzavřít, že pokud byl první mimo tělo poškozeného a druhý při shora popsaném následku do těla, jednalo by se pravděpodobně stále o snahu zastavit zvedajícího se poškozeného. Za situace, kdy k zastavení (ukončení snahy pokračovat v konfliktu) nevedl první (buď nepřesný, nebo varovný) výstřel, byl obžalovaným vystřelen druhý vůči tělu, kdy tuto variantu hodnocení by soud ve skutkových pochybnostech musel, za užití zásady „in dubio pro reo“, užít. Tento závěr pak platí i pro poškozeným nabízenou variantu střelby na ležící osobu, tedy jistou formu střelby z negativní motivace (z pomsty apod.). V tomto případě je dokazováním vyloučena skutková varianta popisu, jak bylo popsáno výše, kdy takto nabízená možnost motivace posledního výstřelu je tak výrazně oslabena a navíc je i v rozporu se závěry znaleckého posudku z odvětví klinické psychologie týkajícími se osobnosti (možných projevů) obžalovaného.

96. Souhrnně tak lze skutkový stav, v detailech výše rozebraný, uzavřít tak že obžalovaný P.H. v době a na místě popsaném ve výroku rozsudku, po předchozím verbálním incidentu mezi poškozeným a pracovníky školy a následně verbálním a fyzickým incidentu mezi poškozeným a ním, po střelbě poškozeného „do vzduchu“, po zmocnění se zbraně poškozeného jedenkrát zasáhl výstřelem ze střelné zbraně do oblasti hrudníku, čímž mu způsobil závažná poranění, která byla způsobila způsobit poškozenému smrt podrobně popsaná v závěrech znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, kdy obžalovaný si s ohledem na skutečnost, že útok vedl proti hrudníku poškozeného, tedy na oblast těla, kde jsou uloženy životně důležité orgány, musel být při svých rozumových schopnostech vědom, že je možné takový následek způsobit, přičemž ke smrti nedošlo pouze díky poskytnuté intenzivní lékařské péči, tedy v důsledku okolností na vůli obžalovaného nezávislých.
97. Po posledním výstřelu obžalovaný se zbraní odešel zpět do školy, kdy cestou tuto zbraň vybil, kdy náboje měl mimo zbraně. Tuto skutečnost, mimo údajů obžalovaného, pak potvrzuje zejména svědkyně D., která registrovala jak vybíjení zbraně (v prostoru schodů), tak vlastní příchod obžalovaného zpět do školy.
98. Mimo popisu faktického průběhu skutku, kdy zásadní skutkové okolnosti napadení (zmocnění se zbraně a střelba na poškozeného ze strany obžalovaného), nebyly zásadně zpochybňovány, se soud zabýval, a to i z hlediska následně užitě právní kvalifikace a jí odpovídajícího skutového popisu, údaji obžalovaného o jeho vnímání průběhu skutku a okolností s tímto souvisejících. Obžalovaný popsal pro něj stresovou situaci vyplývající zejména z vlastního vytažení zbraně poškozeným, ze střelby, kterou vnímal primárně jako přímé ohrožení své osoby, případně jako ohrožení i dalších osob (mj. dětí) s ohledem na místo, kde byla zbraň poškozeným použita a to při zohlednění i osoby poškozeného (jeho oblečení atd.). Ve vztahu k vnímání zbraně pak popsal jednotlivé fáze konfliktu, kdy vnímal zbraň jako nebezpečnou (letální, pravou střelnou), případně kdy měl opačné vnímání (zbraň není schopna ublížit). Takto nejprve v přípravném řízení uváděl, že zbraň od prvních výstřelů vnímal jako neschopnou způsobit závažnější následek (viz údaje k prvotní střelbě poškozeného, případně vnímanému charakteru zbraně – „lehká, plastová“). Až při jejím vybíjení si s ohledem na charakter nábojů začal připouštět možnost, že se jedná o pravou zbraň. Při prověrce popisuje obavu ze zbraně prakticky po celý konflikt, tedy nutně její vnímání

jako pravé (reálné střelné). V hlavním líčení již popisuje jednotlivé sekvence odlišného vnímání. Takto nejprve pistoli (při jejím vytažení a prvním výstřelu poškozeným do vzduchu) vnímá jako „pravou“, poté (po dalším výstřelu jím vnímaném ve směru svého obličeje) jako „nepravou“ (viz údaj, že při reálné zbraní by musel být mrtvý). Tento závěr o „nepravosti“ zbraně v něm posílila skutečnost, že výstřely vnímal jako tlumené, bez záblesků a poté, co ji měl v ruce, i ta skutečnost, že měla plastovou rukojeť. Následně pak popisuje své úvahy v přítomnosti zasahujících policistů.

99. Soud zde musel hodnotit jak prezentovanou „neučinnost zbraně“ v kontextu reaktivně úporné snahy obžalovaného zaměřené na získání této (dle něj ve své podstatě zbraně neschopné ublížit), tak v této souvislosti i poslední výstřel z ní. Jednoznačně nelogická je prvotní prezentovaná úvaha obžalovaného v tom směru, že zbraň sice vnímá jako plastovou, neschopnou způsobit zranění, ale přitom po jejím získání ji vybízí, aby nemohlo dojít k nějakému ublížení (?). Obžalovaný se následně snažil tyto logické nesrovnalosti v poslední výpovědi objasnit, kdy takto prezentuje svoje úvahy o charakteru zbraně jako „poplašáku“, tedy zbraně schopné způsobit za jistých okolností určitý následek (arg. „může být nebezpečný“). I přes toto vyjádření by však zůstal nadále nelogický onen zásadní poslední výstřel, kdy by poškozeného měl zastavit výstřel ze zbraně, o které (protože je jejím vlastníkem) musí vědět, že mu citelně neublíží.
100. Je zjevné, že ze strany obžalovaného dochází ke změnám popisu vnímání zbraně, kdy tento vývoj soud hodnotí nikoli jako reálný popis stavu mysli obžalovaného, ale v souladu se závěry znaleckých posudků jako racionalizaci, tedy snahu logicky, konformně s většinovými postoji obžalovaného, odůvodnit své jednání a tedy jistou, ať již vědomou, či nevědomou formu obhajoby.
101. K popisu vnímání jednání obžalovaného v průběhu skutku a zejména po něm se vyjádřili i svědci R., D., H. a K. a i jejich popis hodnotil znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Svědkyně R. popsala, že v rámci útoku proti poškozenému jí přišel obžalovaný, jako by se neovládal, celá situace byla v afektu. Svědkyně D. uvedla, že obžalovaný po návratu do školy byl červený, zhluboka dýchal, spolu se svědkyní H. mu dávaly napít. Následně popsala i poranění na krku obžalovaného (viz fotografie č. l. 412), které vnímala jako (hodně) červeně bílé (možné škrábance). Svědkyně K. a H. přitom vzhled obžalovaného, poté co se vrátil do školy a mohly ho vnímat, popisují jako bledý (arg. „byl bílý jako stěna“, „vypadal hrozně, byl bledý“). Přes rozdílný popis barvy je zjevné, že všechny tyto svědkyně vnímaly vzhled obžalovaného jako výrazně odlišný od obvyklého. Tyto údaje o vegetativních projevech pak korespondují se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie o fyziologických fenoménech stresové reakce. Svědci H. a D. pak popisují již následné věcné logické reakce a jednání obžalovaného. Svědek M. pak popsal i jím vnímané údaje obžalovaného o tom „že si to zodpoví“, jako reakci na zazněvší slova o tom, že „to bude průser“. Zasahující policisté, svědci D. a H., pak popisují již reaktivně klidného obžalovaného a jeho dotazy na pravost zbraně.
102. Za této situace, po zhodnocení dostupných důkazů (zejména závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie) soud dospěl k závěru, že obžalovaný se v době svého jednání (od okamžiku vytažení zbraně poškozeným a zejména jeho výstřelů do ukončení svého jednání a odchodu z místa činu) nacházel ve stavu akutní reakce na stres (v nejzávažnějším projevu použití střelné zbraně proti jeho osobě v rámci jeho snahy řešit předchozí konflikt), která jistým způsobem ovlivňovala jeho schopnost si událost přesně (komplexně) zapamatovat a tuto vyhodnotit a správně reagovat. Jeho jednání bylo úzce zaměřeno na odstranění hrozby, čemuž odpovídala i trvalá snaha zmocnit se zbraně a v konečném důsledku znemožnit poškozenému v tomto jednání (možnému držení zbraně a další střelbě z této) pokračovat. Tento závěr pak ovšem prakticky vylučuje obžalovaným nově prezentované zvažování o „pravosti“ zbraně v různých stádiích konfliktu a tedy i následné právní úvahy směřující zejména k otázce skutkového omylu případně nutné obrany a soud toto, jak bylo uvedeno výše, vnímá jen jako formu obhajoby.

103. Sama konečná obhajoba obžalovaného směřovala, mimo motivace jednání (reakce na předchozí zavrženíhodné jednání poškozeného), která jej ovšem sama o sobě nevyvíjí, do charakteru předpokládaného (možného) následku, kdy tento prezentoval svůj úmysl pouze zastrašit (zastavit) poškozeného výstřelem, bez dalších úvah, tedy bez úmyslu tohoto usmrtit, při jím vnímaném charakteru zbraně. Fakticky tak prezentoval jednak možnost nutné obrany (teoreticky spíše putativní nutné obrany), či jednání ve skutkovém omylu.
104. Z hlediska nutné obrany ve smyslu § 29 trestního zákoníku je nutné nejprve uvést, že nutnou obranou je pouze takové jednání, kterým někdo odvrací hrozící nebo trvající útok na zájmy chráněné trestním zákonem (nejčastěji útok proti životu či zdraví nebo útok proti majetku) a takovéto jednání (odvracející útok), je pak jednáním oprávněným, a tudíž i beztrestným. Nutná obrana je zvláštním (privilegovaným) případem krajní nouze, přičemž její odlišné podmínky od obecného ustanovení o krajní nouzi jsou odůvodněny skutečností, že subjekt jednající v nutné obraně neuplatňuje své právo proti jinému právu, ale proti bezpráví, a důsledky způsobené obranou postihují toho, kdo útok (nebezpečí) úmyslně vyvolal.
105. Soud se proto zabýval i tím, zda lze jednání obžalovaného (v jakékoli jeho části) obecně podřadit pod termín „obrana“, zda případně tato směřovala proti útočníkovi, zda šlo o útok přímo hrozící nebo trvající a zda obrana nebyla zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku.
106. V začátku konfliktu při vytažení zbraně poškozeným je možné reakci obžalovaného (fyzické napadení poškozeného) vnímat jako obrannou reakci, byť možná na nesprávně vyhodnocený podnět, tedy (putativní) obranu, kdy obžalovaný mohl teoreticky (i při onom zúženém vědomí) vnímat vytažení zbraně a střelbu buď jako přímý útok, případně jako útok přímo hrozící (stav hrozby následného užití zbraně přímo proti své osobě), kdy není nutné vyčkávat, až útok nastane. V době vlastní střelby (nyní projednávaného trestného jednání), které předcházel intenzivní fyzický útok obžalovaného proti poškozenému (vedoucí až k jeho pádu), však obžalovaný sám již nebyl nijak zásadně poškozeným ohrožován, tento prakticky ležel na zemi, byl beze zbraně (kterou měl již v držení obžalovaný) a nebyl proto žádný důvod pro danou reakci obžalovaného. Situaci možné snahy poškozeného pokračovat ve fyzickém konfliktu (pokus nadzvedávat se, vstávat, či natahovat se po zbraně), mohl obžalovaný, pokud chtěl, řešit jiným přiměřenějším způsobem. Za situace, kdy jím možný vnímaný útok poškozeného proti jeho osobě již fakticky skončil (viz předchozí ústup poškozeného, jejich vzájemné postavení a faktické držení zbraně), nelze hovořit při dalším aktivním jednání obžalovaného o podmínkách nutné obrany (tedy ani putativní nutné obrany), ale maximálně o excesu extenzivním, když je navíc zjevný i zcela zásadní nepoměr (nepřiměřenost) mezi možnostmi poškozeného a „hrozícím následkem“ při jeho snaze se zvednout a použitým násilím ze strany obžalovaného (střelbou).
107. Z hlediska skutkového omylu (§ 18 trestního zákoníku) je nově obhajoba obžalovaného postavena na jeho úvahách o charakteru použité zbraně, tedy že jím použitá zbraň jím byla v době výstřelu vnímána jako minimálně neletální. Takto je nutno vnímat zejména opakované přirovnání ke kuličkové pistoli (tedy fakticky hračky) z hlediska použitého materiálu či její váhy, případně absenci vnímání záblesků výstřelu či nižší intenzitu hluku výstřelu. Soud sice může do jisté míry akceptovat, že obžalovaný nemusel v daném stavu (silném rozrušení) adekvátně vnímat projevy střelby (intenzitu zvuku či doprovodných světelných jevů), které adekvátně vnímali ostatní svědci, a to přes jeho blízkost ke zbraně a místní podmínky (ve vztahu k zábleskům i dobu skutku a s tou spojenou větší viditelnost), ale rozhodně vylučuje ony další relativně sofistikované úvahy o charakteru zbraně (z hlediska vyhodnocování jednotlivých skutečností). Sama váha použité zbraně je v diametrálním rozdílu oproti obžalovaným předkládaným airsoftovým pistolím, kdy z hlediska jeho možných úvah je nutno poukázat na jím prezentovanou praktickou neznalost podstatných údajů (obecně minimální kontakt se zbraněmi). Možnost takového vyhodnocování či přehodnocování charakteru zbraně pak zjevně neodpovídá jeho tehdejšímu

možnostem a schopnostem a navíc je v rozporu s jeho faktickým jednáním (snahou zmocnit se jí a tuto i cíleně použít, při jím prezentované silné obavě ze zbraně či jejího použití) a jak již soud uvedl, je nutno tuto racionalizaci považovat pouze za účelovou část obhajoby.

108. Oproti obžalobě soud upřesnil ve výroku rozsudku úmysl obžalovaného ve vztahu ke způsobenému následku s tím, že popsal variantu minimálně úmyslu nepřímého k usmrcení, kdy vycházel z provedeného dokazování ve vztahu k charakteru napadení.

B/ Právní kvalifikace

109. Trestné jednání obžalovaného P.H. spočívalo v tom, že vystřelil ze střelné zbraně do těla poškozeného Z. P. a to do oblasti hrudi, kde jsou uloženy pro život důležité orgány, které i zasáhl.
110. Následkem vzniklým v přímé příčinné souvislosti s popsaným trestným jednáním obžalovaného byla zranění poškozeného, podrobně popsaná ve výroku rozsudku (případně ve znaleckém posudku z oboru zdravotnictví), kdy tato v případě neposkytnutí rychlé, specializované péče mohla mít za následek jeho smrt v důsledku uvedeného napadení. Právě poskytnutí rychlé, specializované lékařské pomoci, je důvodem, že nedošlo k závažnějšímu (v daném případě i fatálnímu) následku.
111. Za pokus trestného činu je podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku považováno jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, pokud nedošlo k dokonání. Zde je evidentní, že možný neodvratitelný následek nenastal jen díky následné zdravotnické péči. Obžalovaný v době ukončení svého jednání (výstřelem do hrudníku poškozeného) vykonal vše, co by jinak s vysokou pravděpodobností mohlo vést k dokonání.
112. Obžalovaný P.H. svým jednáním porušil zájem společnosti na ochraně lidského života, který je objektem zločinu zabití podle § 141 trestního zákoníku (případně zločinu vraždy podle § 140 trestního zákoníku). Život člověka je jednoznačně prvořadou hodnotou, na jejíž ochraně má každá civilizovaná lidská společnost zvláštní zájem, což je ostatně vyjádřeno i v článku VI. Listiny práv a svobod, která je součástí Ústavního pořádku ČR. Citované zákonné ustanovení mimo jiné zakotvuje právo každého na život i to, že nikdo nesmí být zbaven života. Kdy i s ohledem na rozsah trestně právní ochrany (možné sankce) je zřejmé, že se jedná o prioritně chráněný zájem.
113. Vedle naplnění znaků objektu a objektivní stránky (jednání, následek, příčinná souvislost) se soud zabýval i tím, zda byly splněny podmínky dalšího z obligatorních formálních znaků trestného činu, tedy podmínky subjektu, jimiž se rozumí věk a přičetnost pachatele. Provedeným dokazováním soud zjistil, že obžalovaný byl v době spáchání trestného jednání již zletilý, tedy naplnil podmínku ustanovení § 25 trestního zákoníku. Ustanovení § 26 trestního zákoníku pak vyžaduje, aby pachatel v době spáchání trestného činu byl schopen rozpoznat jeho protiprávnost a svoje jednání ovládat.
114. K posouzení otázky přičetnosti a charakteristik osobnosti obžalovaného (ve smyslu ustanovení §§ 26 - 27 trestního zákoníku), byly v přípravném řízení zpracovány znalecké posudky jednak z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie znalce MUDr. Petra Nedomy, a z oboru zdravotnictví, jednak z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie se specializací klinická psychologie znalkyně PhDr. Beaty Nour Mohammadi a soudní znalci byli také ke svým závěrům vyslechnuti v hlavním líčení dne 6. 9. 2019 (viz body 69-73).

115. Výše citované znalecké posudky považuje soud za úplný a řádný důkaz, na jehož základě je možno spolehlivě uzavřít otázku přičetnosti obžalovaného. Těmito důkazy bylo prokázáno, že ovládací i rozpoznávací schopnosti obžalovaného H. byly zachovány, Soud proto konstatoval, že nenastaly podmínky pro posouzení obžalovaného jako nepřičetného pachatele ve smyslu ustanovení § 26 trestního zákoníku, či pachatele se zmenšenou přičetností dle § 27 trestního zákoníku (chybí podstatné snížení ovládacích či rozpoznávacích schopností a nejedná se o duševní poruchu ve vlastním slova smyslu) a nenastaly ani podmínky pro závěr o stavu tzv. zmenšené přičetnosti, kterou si pachatel nepřivodil, a to ani z nedbalosti, vlivem návykové látky, jak má na mysli ustanovení § 40 trestního zákoníku. Na základě této části dokazování dospěl soud k závěru, že obžalovaný byl v době spáchání trestného činu se zřetelem ke svému věku i duševnímu stavu plně trestně odpovědný, neboť naplnil podmínky věku i přičetnosti, jež jsou znaky subjektu (pachatele) trestného činu, kdy byl schopen rozpoznat škodlivost svého jednání.
116. S ohledem na jeho intelektové schopnosti, když nejsou žádné poznatky o jejich narušení, mu muselo být nepochybně známo, že se dopouští jednání škodlivého, když se jedná o skutečnosti obecně známé. Zjevně věděl, že nelze násilím (a už vůbec ne střelbou do míst uložení důležitých orgánů) nepřiměřeně reagovat na předchozí jakkoli nevhodné jednání druhé osoby, pokud tato nepředstavovala v okamžiku použití zbraně přímou (adekvátní) hrozbu.
117. Obžalovaný se však nacházel ve stavu přechodné duševní poruchy, tzv. „akutní reakce na stres“, jejíž součástí je krátkodobá, silná a prudká emoční reakce (prostý afekt) spojená s výrazně úzkostným prožíváním, intenzivním strachem a zúžením vědomí s úzkým zaměřením pozornosti na afekt vyvolávající situace, která způsobuje porušení („vyblednutí“) širšího pole vědomí a nejasnost některých okrajových vzpomínek, snížení pozornosti a neschopnost komplexně pochopit podněty a v situaci se rozumově orientovat.
118. Dalším formálním znakem trestného činu je pak jeho subjektivní stránka, která zahrnuje znaky, týkající se psychiky pachatele. Obligatorním znakem této subjektivní stránky je zavinění. Naplnění znaku zavinění je nezbytné z hlediska trestní odpovědnosti, která je v trestním právu konstruována jako odpovědnost subjektivní, tedy za zaviněné jednání. Zavinění je pak z pohledu právní teorie považováno za vnitřní psychologický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k jeho objektivní stránce, tedy jednání, následku a příčinné souvislosti mezi nimi, a k objektu. Zavinění v sobě obecně zahrnuje složku intelektuální, tedy vědění pachatele, vnímání pachatele, a dále složku volní, která zahrnuje chtění nebo srozumění, tedy rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem. Trestný čin, jímž byl obžalovaný uznán vinným, je pak konstruován jako trestný čin úmyslný (§ 13 odst. 2 trestního zákoníku). To znamená, že z hlediska znaků subjektivní stránky musí být splněny podmínky buď přímého úmyslu, jak vyžaduje § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, nebo podmínky úmyslu nepřímého, jak vyžaduje § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.
119. Při hodnocení zavinění opírá soud svoje závěry zejména o provedené důkazy, z nichž dovodil zejména závěr o aktivním jednání obžalovaného vůči poškozenému za situace, kdy tento již nepředstavoval adekvátní hrozbu, jakož i další skutková zjištění, která se týkají objektivní stránky, tj. konkrétního trestného činu, především jednání obžalovaného (charakter a místo útoku, jeho intenzita, charakter použité zbraně, apod.), mimo svědeckých výpovědí zejména ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, který se týká zranění poškozeného.
120. Při zachování intelektuální složky (vědomí protiprávnosti jednání) má pro specifikaci zavinění jako přímého nebo nepřímého úmyslu pak význam charakter složky volní, tedy, jak je výše rozvedeno, chtění nebo srozumění pachatele. Závěry o tom, že čin byl spáchán úmyslně, lze, pokud chybí (úplné) doznání obžalovaného, činit z okolností činu objektivní povahy. Tyto okolnosti soud hodnotil všechny v jejich souvislosti, když nelze přikládat zásadní význam jen některé z nich.

121. Obžalovaný napadl jiného, a to střelnou zbraní (věcí, kterou lze učinit útok proti tělu důraznějším, tedy zbraní ve smyslu ustanovení § 118 trestního zákoníku), kdy s ohledem na jím použitou zbraň (pistoli) a místo na těle poškozeného, kam výstřel směřoval, musel vnímat, a to i přes popsáný afektivní stav, možný devastující charakter zásahu pro možné přežití poškozeného a s tímto musel být minimálně srozuměn. Soud zde proto kvalifikoval zavinění obžalovaného s ohledem na výše uvedené, jako (minimálně) nepřímý úmysl ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Obžalovaný si musel být s ohledem na minimálně běžné rozumové schopnosti a znalosti vědom toho, že osoba zasažená střelbou do horní poloviny těla má většinou zranění, která ji přímo ohrožují na životě a nikoli pouze na zdraví, kdy si vyžadují v případě přežití vlastního útoku pro záchranu života intenzivní lékařskou péči (tedy zranění tohoto mechanismu mohou vést nejen k prakticky okamžitému úmrtí, což v daném případě reálně hrozilo, ale i ke smrti v důsledku následného šoku apod.), a s tímto jednáním i následkem byl srozuměn.

122. Vedle zavinění, jakožto obligatorního znaku subjektivní stránky trestného činu se soud zabýval i motivem, který je obecně znakově fakultativním (v konkrétním případě ve vztahu ke znaku předchozího zavrženíhodného jednání obžalovaného znakově obligatorním). Motiv, v psychologickém pojetí označovaný jako pohnutka, je v rovině trestněprávní chápán jako určitý podnět, který vedl pachatele ke spáchání trestného činu. V tomto konkrétním případě jím bylo zjevně (dle údajů obžalovaného) negativně vnímané (zavrženíhodné) jednání poškozeného (střelba), které vnímal jako přímé ohrožení své osoby a zejména možné ohrožení dalších osob (dětí, v kontextu v té době známých útoků na školy).

123. Při právní kvalifikaci jednání obžalovaného se soud, s ohledem na výše uvedené (zejména závěry znaleckých posudků týkajících se osoby obžalovaného), zabýval možným užitím privilegované skutkové podstaty trestného činu zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku. Podle tohoto ustanovení je spáchání tohoto trestného činu úmyslným útokem pachatele na život jiného podmíněno buď silným rozrušením pachatele v době činu, které vyvolal strach, úlek, zmatek nebo jiné omluvitelné hnutí mysli pachatele, anebo vyžaduje předchozí zavrženíhodné jednání poškozeného. Strach, úlek nebo zmatek pachatele se podřazují pod obecný pojem omluvitelných hnutí mysli, která pocházejí z polehčujících a pochopitelných duševních stavů pachatele. Tato omluvitelná hnutí mysli mohou navazovat jen na podněty mimořádné intenzity a závažnosti, protože musí vyvolat silné rozrušení pachatele. Nejedná se o pouhé silnější emoce, ale o emotivní prožitky vystupňované, které sice nutně neovlivňují přičetnost, ale vedou ke značnému zúžení vědomí pachatele a k oslabení jeho zábran. Stejně tak podmínka, spočívající v předchozím zavrženíhodném jednání poškozeného, negativní charakter tohoto provokujícího jednání poškozeného a jeho míra musí být v odpovídajícím poměru ke značnému významu objektu skutkové podstaty zločinu zabití, jímž je lidský život. Mělo by tedy jít o úmyslné jednání poškozeného, které je mimořádně zlé, zraňující, ponižující nebo hrozící způsobením závažné újmy na právech.

124. Při podrobném zhodnocení důkazní situace, pak dospěl k závěru, že lze mít za splněné podmínky pro tuto privilegovanou právní kvalifikaci, na rozdíl od posouzení jeho jednání jako zločinu vraždy, které by se jinak nabízelo. Soud má za splněné obě kategorie privilegujících skutečností, byť v částečně odlišné kvalitě, kdy primární (silnější) je otázka psychického stavu obžalovaného (afektdelikt) a sekundární (slabší), ale z hlediska právních závěrů v kombinaci s primární dostatečná, je i otázka předchozího (zavrženíhodného) jednání poškozeného (provokace). Vytažení zbraně a střelbu poškozeného vůči obžalovanému (zde myšleno nikoli směrově, ale jako reakce na jednání obžalovaného vyprovokované předchozí opět nevhodnou aktivitou poškozeného) je možné vnímat jako předchozí zavrženíhodné jednání, kdy i takovéto, svým způsobem jednorázové jednání (jednání v krátkém časovém úseku i když z hlediska počtu výstřelů opakované), z hlediska možného ohrožení nejen obžalovaného (při střelbě na

prostranství prakticky u školy, kde se nacházely mimo jiné i malé děti na hřišti) vykazuje znaky vysoké společenské škodlivosti i z hlediska obecně chráněných zájmů (zde nejen obecně na veřejném pořádku, ale právě na životu a zdraví dalších osob). Toto provokující jednání pak bylo základem následného jednání obžalovaného, kdy se tento dle závěrů znaleckých posudků nacházel v silném rozrušení (přechodné duševní poruše). Jednání v silném rozrušení je přitom chráněno pouze v případě rozrušení z omluvitelných důvodů (nikoli v rámci jakéhokoli silného emočního prožitku, kdy tento může být i společensky negativní např. nenávist, vztek apod.). V daném případě je zjevné, že k této změně kvality emocí u obžalovaného došlo za situace, kdy do potenciálního konfliktu (obžalovaný se zatím pouze blížil k poškozenému) poškozený zařadil užití střelné zbraně. Následnou emotivní reakci na tento mimořádně intenzivní podnět (hrozbu fatálního útoku) pak je bezpochyby nutné chápat jako reakci v obavě o život a to v důsledku strachu, úleku či zmatku (viz závěry znaleckého posudku) a tedy za rozrušení z omluvitelných důvodů.

125. Na základě shora provedeného dokazování tedy soud jednoznačně konstatoval, že obžalovaný P.H. se dopustil trestného jednání tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno, kdy za situace aktuální stresové reakce úmyslně usmrtil jiného, a tím naplnil všechny formální znaky skutkové podstaty zločinu zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu.
126. Jednání obžalovaného je ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku společensky škodlivé, přičemž v daném případě nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.

C/ Trest

127. Při úvaze o druhu a výši trestu hodnotil soud ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1, odst. 6 písm. c) trestního zákoníku kromě povahy a závažnosti spáchaného trestného činu i osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaného, jeho dosavadní způsob života a možnosti jeho nápravy, u pokusu trestného činu přihlédl též k tomu, do jaké míry se jednání pachatele k dokonání přiblížilo, jakož i k okolnostem a k důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, dále přihlédl k chování pachatele po činu, a současně vzal v úvahu i účel trestu, jímž je i ochrana společnosti před pachateli trestných činů, snaha zabránit odsouzenému v dalším páčání trestné činnosti a vychovat jej k tomu, aby vedl řádný život a tím působit výchovně i na ostatní členy společnosti, tedy generální i individuální prevence.
128. Povaha a závažnost trestného činu jsou pak určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Z pohledu jednotlivých kritérií závažnosti trestného činu považuje soud jednání obžalovaného za velmi závažné a to zejména možným i fakticky způsobeným následkem, kdy možný fatální následek byl již zcela mimo ovlivnění obžalovaného a smrt poškozeného nenastala, jen díky vysoce specializované lékařské péči.
129. V případě obžalovaného P.H. vzal soud v úvahu skutečnost, že tento je ženatý, otec jednoho nezletilého dítěte, má vysokoškolské (bakalářské) vzdělání v oboru podnikání, management. Před vzetím do vazby byl zaměstnán jako manažer sportovního klubu. V současnosti částečně vykonává činnost pro tento sportovní klub jako OSVČ, částečně pracuje v IKEA jako skladník na poloviční úvazek s celkovým příjmem cca 20.000 Kč čistého měsíčně (jistým způsobem problematickým s ohledem na délku zaměstnání). Dle vlastních údajů je v současné době, s výhradou vlastnictví staršího motorového vozidla, nemajetný. V místě svého trvalého bydliště nebyl projednáván pro přestupek, jak vyplývá ze zprávy Městské části Brno-Královo Pole (č. 1.

582). Z popisu rejstříku trestů fyzických osob (č. l. 670) bylo prokázáno, že nebyl v minulosti soudně trestán.

130. Soud proto hodnotil jako polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. a) trestního řádu tu skutečnost, že spáchal trestný čin poprvé a to pod vlivem okolností na něm nezávislých, kdy takto je nutno hodnotit jednání poškozeného, které bylo evidentně spouštěcím mechanismem celého konfliktu. Podle § 41 písm. g) trestního zákoníku pak soud hodnotil i tu skutečnost, že (v širším kontextu jednání) odvracel jiné nebezpečí případně útok, za situace, kdy v době trestného jednání již nebyly splněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze. Dále dle § 41 písm. l), n), o) trestního řádu, že napomáhal při objasnění trestného činu (kdy takto je nutno vnímat jeho doznání, když toto, možná i vlivem stresu, sice neodpovídá zcela realitě a je tak pouze částečné, ale lze je v základních rysech za doznání považovat), trestného činu upřímně litoval, (kdy takto soud hodnotil, mimo závěrů znaleckého posudku, vystupování obžalovaného v kontextu předchozího jednání, jeho komunikaci s poškozeným, včetně nabídky částečné finanční satisfakce a jeho spolupráci s psychologem) a stejně tak i skutečnost, že do spáchání trestného činu vedl řádný život (kdy zde soud hodnotil, za situace, kdy vedl jinak řádný život, je zaměstnán apod., i hodnocení jeho osoby od dalších osob). Jiné přitěžující či polehčující okolnosti shledány soudem nebyly, když soud nehodnotil jako polehčující okolnost skutečnost, že se tohoto jednání dopustil v silném rozrušení (§ 41 písm. b/ trestního zákoníku), když tato skutečnost našla své vyjádření již v samotné skutkové podstatě.
131. Se zřetelem ke všem rozhodným okolnostem případu, kdy soud mimo vlastních skutkových okolností, reflektoval jeho možný i faktický následek, kdy toto jednání zůstalo ve stádiu pokusu, zohlednil jistou specifickou situaci související s vlastním jednáním obžalovaného, kdy primárně jeho jednání směřovalo k sice zcela nepřiměřené, ale přesto pouhé reakci na jednání poškozeného (případně snaze chránit další osoby), tedy bylo jistým způsobem provokováno, a dále přihlédl i k osobě obžalovaného, (zde zejména jeho aktivní snaze řešit svoje osobnostní specifika podílející se na vyhrocení konfliktu) mu pak uložil trest odnětí svobody na spodní hranici zákonné trestní sazby podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku, což odpovídá jak povaze a závažnosti trestného činu, tak osobě obžalovaného.
132. S ohledem na výměru uloženého trestu odnětí svobody (do tří let) se soud zabýval i otázkou jeho výkonu a rozhodl o jeho podmíněném odkladu podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku na maximální zkušební dobu v trvání 5 let. (zde ovšem došlo v rámci vyhlášení k chybnému uvedení paragrafového znění § 80 a nikoli § 82 trestního zákoníku). Při této úvaze soud přihlédl jak k osobním poměrům obžalovaného, vůči kterému nejsou žádné negativní poznatky, žije řádným životem, je osobou prvotrestanou, tak k jeho současnému postoji k trestné činnosti a zejména vlastnímu podílu tohoto obžalovaného na této, kdy je evidentní, že takto jednal v rámci nastavení svých osobnostních rysů, priorit (obecně ochrany správných hodnot) a to v důsledku vnímaného napadení, kdy došlo k přechodnému omezení jeho psychických schopností adekvátně (v plném rozsahu) reagovat a v současnosti si je vědom nesprávnosti svého jednání (a podrobuje se terapii). Z hlediska jeho resocializace, tedy možnosti výchovného působení na něj, tak není nutná převýchova formou přímého výkonu trestu odnětí svobody, když obžalovaný v současnosti má dostatečný náhled této trestné činnosti a jeho nápravy tak lze dosáhnout i trestem kratšího trvání bez přímého výkonu, ale s ohledem na charakter jeho jednání považuje soud za vhodné dlouhodobost kontroly jeho následného jednání.

133. Tento trest, tak jak byl uložen, dle názoru soudu splňuje podmínky účelu trestu, tedy jak generální, tak zejména individuální prevence, kdy je nutno jej považovat za trest relativně mírný, kdy i vzhledem k současnému chování obžalovaného a jeho dosavadní zachovalosti lze očekávat naplnění účelu trestu i při působení tímto nižším trestem a celkovou výměru trestu odnětí svobody lze považovat za dostatečnou.

D/ Náhrada škody

134. V rámci adhezního řízení, které je součástí řízení trestního, rozhoduje soud o nárocích na náhradu škody těch poškozených, kteří se řádně a včas připojili k trestnímu řízení a výši svého nároku prokázali.
135. V případě tohoto trestného jednání se řádně s nárokem na náhradu majetkové škody připojili poškození Z.P. (v hlavním líčení dne 4. 9. 2019) a Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky (poslední viz č. l. 623), na kterou přešlo oprávnění v souvislosti s úhradou nákladů léčebné péče o poškozeného P., kdy podle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. o veřejném zdravotním pojištění má příslušná zdravotní pojišťovna vůči třetí osobě právo na náhradu těch nákladů na hrazené služby, které vynaložila v důsledku zaviněného protiprávního jednání této třetí osoby vůči pojištěnci.
136. Poškozený Z.P. prostřednictvím zmocněnce uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 439.701 Kč skládající se z bolestného (435.354 Kč) a nákladů na vypracování znaleckého posudku (částka 4.347 Kč, viz faktura znalce č. l. 691). Svůj nárok pak doložil znaleckým posudkem znalce z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení nemateriální újmy na zdraví a chirurgie MUDr. Z. Eibela (č. l. 692-698), který byl za splnění podmínek § 211 odst. 5 trestního řádu v hlavním líčení dne 6. 9. 2019 čten. Ze závěrů tohoto znaleckého posudku vyplývá, že znalec za užití metodiky Nejvyššího soudu ohodnotil bolestné dle diagnózy a operačních výkonů 1.315 body, kdy dále využil možnost zvýšení celkové částky bolestného o 20 % z důvodu těžkých komplikací na straně poškozeného a celkové bodové ohodnocení tak dosáhlo 1.578 bodů. Vzhledem ke stanovené bodové výši bolestného a hodnotě bodu, kdy pro rok 2017 (rok události předcházející) je hodnota jednoho bodu stanovena částkou 275,89 Kč, byla znalcem stanovena výše bolestného na částku 435.354,42 Kč při matematickém zaokrouhlení na částku 435.354 Kč.
137. Obecně podle § 2910 občanského zákoníku odpovídá obžalovaný za způsobenou škodu. Ve smyslu § 2956 občanského zákoníku je povinen nahradit nejen fakticky vzniklou škodu, ale i nemajetkovou újmu. Podle § 2958 občanského zákoníku při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti (bolestné) a další nemajetkové újmy. Poškozený P. výši svého nároku řádně doložil, takže o tomto mohlo být rozhodováno.
138. Přestože soud nemá pochybnosti o obecné důvodnosti uplatněného nároku, z hlediska uplatněné výše však takto uplatněný nárok obsahuje jisté problematické body. Nejprve je nutno uvést, že částka 4.347 Kč, představující náklady na zpracování znaleckého posudku, nemůže být vůbec předmětem rozhodování v rámci adhezního řízení, když tyto náklady lze uplatnit až po právní moci rozhodnutí. Dle § 154 odst. 1 trestního řádu totiž platí, že pouze byl-li poškozenému alespoň zčásti přiznán nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, je odsouzený, jemuž byla povinnost k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení uložena, povinen nahradit poškozenému též náklady potřebné k účelnému uplatnění tohoto nároku v trestním řízení, včetně nákladů vzniklých přibráním zmocněnce. Tedy v tomto konkrétním případě i náklady spojené s doložením výše nároku (mj. opatřením znaleckého posudku). Z hlediska výpočtu bodového

ohodnocení, pokud soud pomine zjevné písařské chyby (označení výkonu S225 na straně 5 posudku, místo správného S255), soud tyto závěry akceptuje do okamžiku zvýšení bodového hodnocení. Zde znalec paušálně zvýšil dosud zjištěnou hodnotu o 20%. Dle metodiky Nejvyššího soudu lze takto zvyšovat hodnotu v závislosti na komplikovanosti zdravotního stavu, který vyžaduje náročnější způsob léčby, ve vztahu k položkám, jichž se komplikace týká. Zde znalec vyjmenovává diagnózy, které lze hodnotit jako těžkou komplikaci (tedy s 20% zvýšením), kdy se ovšem nejedná o všechny uvedené v předchozím souhrnu (viz rána vlasové části hlavy). Přesto pro výpočet zvýšení i toto bodové ohodnocení započítává, kdy není zjevné, zda a jaká komplikace se této položky týká. Skutečnost, že docházelo k reoperacím, které hodnotil již v základním bodovém ohodnocení (viz body 2.1.2.3, 2.1.2.4) přitom dle metodiky je nutno vnímat v rámci zvýšení, viz např. jako závažnou komplikaci – více reoperací (s bodovým navýšením o 15%). Vzhledem k těmto pochybnostem o závěrech znalce, vycházel soud jako z minimální hodnoty z částky bodového ohodnocení 1.315 bodů. S ohledem na již ve skutkových okolnostech popsané spoluzavinění daného následku poškozeným (předchozí provokující jednání), pak tuto hodnotu zkrátit na $\frac{1}{2}$, což odpovídá ~~vnímaného~~ spoluzavinění, když bez jednání poškozeného, který daný konflikt vyprovokoval a do tohoto vnesl střelnou zbraň, jejíž použití vedlo právě k zásadním následkům, by k tomuto v daném rozsahu dojít nemohlo.

139. Vzhledem k výše uvedenému, byla tomuto poškozenému přiznána na nemajetkové újme pouze částka 181.398 Kč (představující po zaokrouhlení polovinu základního bodového ohodnocení násobeného příslušnou hodnotou bodu) a se zbytkem byl tento poškozený odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.
140. Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky pak požadovala na náhradě vynaložených nákladů částku 1.169.252 Kč, kdy toto připojení se splňovalo náležitosti, tedy bylo z něj zřejmé, jakého nároku, specifikovaného jednotlivými úhradami za konkrétní položky (viz č. l. 322-350, 623-644), v jaké výši, vůči komu a z jakého titulu se nároku domáhá. Podle § 2960 občanského zákoníku, věta první před středníkem: „Škůdce hradí též účelně vynaložené náklady spojené s péčí o zdraví poškozeného, s péčí o jeho osobu nebo jeho domácnost tomu, kdo je vynaložil ...“ Soud proto této poškozené přiznal, s přihlédnutím k výše uvedenému (argumentaci o podílu poškozeného na vzniklém následku), taktéž polovinu požadované částky (584.626 Kč), tedy obžalovanému uložil povinnost způsobenou majetkovou škodu v tomto rozsahu uhradit a se zbytkem byla i tato poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení jeho opisu k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci nebo zabránění části majetku a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo

řízení, které mu předcházelo, vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

Brno 30. září 2019

Mgr. Aleš Novotný v. r.
předseda senátu